

สารนิพนธ์

เรื่อง อัตลักษณ์ของสาธารณรัฐเกาหลีที่ปรากฏผ่านละครชุด Reply 1988

โดย

นางสาวจันทร์จิรา กอบวัฒนกุล

รหัสนักศึกษา 05600745

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2563

ลิขสิทธิ์ของอักษรศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร

สารนิพนธ์

เรื่อง อัตลักษณ์ของสาธารณรัฐเกาหลีที่ปรากฏผ่านละครชุด Reply 1988

โดย

นางสาวจันทร์จิรา กอบวัฒนกุล

รหัสนักศึกษา 05600745

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2563

ลิขสิทธิ์ของอักษรศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อสารนิพนธ์	อัตลักษณ์ของสาธารณรัฐเกาหลีที่ปรากฏผ่านละครชุด Reply 1988
ผู้เขียน	นางสาวจันทร์จิรา กอบวัฒน์กุล
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์มูจรินทร์ อธิพิงษ์
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2563

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์เรื่องวิเคราะห์ความเป็นอัตลักษณ์ของสาธารณรัฐเกาหลีผ่านละครชุด Reply1988 กรณีศึกษาละคร ชุดทางโทรทัศน์เกาหลี เรื่อง Reply1988 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทละครและความเป็นอัตลักษณ์ของของสาธารณรัฐเกาหลี ภายใต้ปรัชญาและแนวคิดของขงจื๊อตั้งที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ชุด Reply 1988 โดยมีวิธีการศึกษาจากการค้นหาข้อมูลจากบทความหนังสือและสื่อต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกันโดยเฉพาะกับสาธารณรัฐเกาหลี และปรัชญาแนวคิดของขงจื๊อที่สอดคล้องกัน

ผลการศึกษาพบว่า ละครชุด Reply 1988 นั้นมีส่วนประกอบของปรัชญาความเชื่อลัทธิขงจื๊อ ประกอบอยู่ด้วยเป็นจำนวนมากในชีวิตประจำวันของชาวเกาหลีใต้ ไม่ว่าจะเป็นการดำเนินชีวิต หน้าที่ของเพศชายและเพศหญิงที่มีความแตกต่างกัน การเคารพตามลำดับผู้อาวุโส หรือแม้แต่การศึกษาที่สื่อให้เห็นถึงในช่วงยุคสมัยนั้น

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์เรื่อง อัตลักษณ์ของสาธารณรัฐเกาหลีที่ปรากฏผ่านละครชุด Reply 1988 เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450 112 การศึกษาเอกเทศ (Independent Study)

สารนิพนธ์เล่มนี้สำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความกรุณาเป็นอย่างสูงในการชี้แนะและช่วยเหลืออย่างดียิ่ง จากผู้ช่วยศาสตราจารย์มูจรินทร์ อิทธิพงษ์ อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำ และให้คำปรึกษา ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณด้วยความเคารพอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า สารนิพนธ์ฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจและต้องการศึกษาเกี่ยวกับเรื่อง อัตลักษณ์ของสาธารณรัฐเกาหลีที่ปรากฏผ่านละครชุด Reply 1988 หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้

จันทร์จิรา กอบวัฒนกุล

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ.....	ค
สารบัญรูปภาพ.....	จ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ในการศึกษา.....	2
1.3 ขอบเขตการศึกษา.....	2
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา.....	2
1.5 วิธีดำเนินงานวิจัย.....	2
บทที่ 2 เอกสารที่เกี่ยวข้องและการทบทวนวรรณกรรม.....	3
2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบทละครโทรทัศน์.....	3
2.1.1 ทฤษฎีสัญญาวิทยา (Semiology).....	7
2.1.2 ความหมายแฝงพฤติกรรม.....	7
2.1.3 ผู้สร้างภาพยนตร์กับการผลิตซ้ำภาพลักษณ์ผู้หญิง.....	8
2.1.4 โครงเรื่อง.....	8
2.1.5 รูปแบบละครโทรทัศน์.....	11
2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม ปรัชญาความคิด และความเป็นเพศ.....	12
2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม และปรัชญาของขงจื้อ.....	12
2.2.2 ข้อบัญญัติไอรยุน.....	14
2.2.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเป็นเพศ.....	15
บทที่ 3 บทละคร.....	17
3.1 ข้อมูลทั่วไปบทละคร.....	17
3.2 นักแสดงหลัก.....	19
3.3 เนื้อเรื่องย่อ.....	27
3.4 วิเคราะห์องค์ประกอบละครที่ปรากฏในละครชุด Reply 1988.....	29
3.5 ทฤษฎีสัญญา.....	39

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 แนวคิดของของขงจื้อที่ปรากฏในละครชุด.....	40
4.1 บทที่แสดงถึงความเคารพแก่หัวหน้าครอบครัว.....	40
4.2 บทที่แสดงถึงการศึกษ.....	40
4.3 บทที่แสดงถึงความสำคัญในการสอบเข้าข้าราชการ.....	41
4.4 บทที่แสดงถึงความรักชาติของคนเกาหลี.....	41
4.5 บทที่แสดงถึงลำดับอาวุโสข้อบัญญัติไอรยุน.....	43
4.6 บทที่แสดงถึงความเป็นเพศหญิง.....	48
บทที่ 5 สรุปผลการศึกษาและอภิปราย.....	51
ข้อเสนอแนะ.....	53
บรรณานุกรม.....	54
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	56

สารบัญรูปภาพ

ภาพที่	หน้า
3.1.1 โปสเตอร์ละครชุด Reply 1988.....	17
3.2.1 ชองดงอิล.....	19
3.2.2 อีอิลฮวา.....	19
3.2.3 ชองโบรา.....	20
3.2.4 ชองด็อกซอน.....	20
3.2.5 ชองโนอิล.....	21
3.2.6 คิมชองกยูน.....	21
3.2.7 รามิรัน.....	22
3.2.8 คิมจองบง.....	22
3.2.9 คิมจองฮวัน.....	23
3.2.10 คิมซอนยอง.....	23
3.2.11 ชองซอนอู.....	24
3.2.12 ชองจินจู.....	24
3.2.13 ชเวมุซอง.....	25
3.2.14 ชเวแท็ก.....	25
3.2.15 รยูแจมยอง.....	26
3.2.16 รยูดงรยง.....	26

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ

ลักษณะเฉพาะของละครชุดเกาหลีส่วนใหญ่มักเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความรัก โดยเฉพาะภาพยนตร์ประเภทโรแมนติค นับเป็นรูปแบบที่สังคม ไทยนิยมมากที่สุด เป็นภาพยนตร์ที่ให้ความสำคัญกับการ วางโครงเรื่อง มีเนื้อหาที่สามารถติดตามได้ง่าย ไม่ซับซ้อน มีปมปัญหาหลักเพียงปมเดียว เป็นการวางโครงเรื่องอย่างเป็น ระบบเพื่อนำไปสู่จุดสุดยอดของเรื่อง และมักจะเร้าอารมณ์ ของผู้ชมให้เกิดการปลดปล่อยทางอารมณ์โดยกระตุ้นให้เกิด ความสงสัย โกรธเกลียดชัง หรือรัก ผ่านการดำเนินเรื่องและ การกระทำของตัวละคร เนื้อหาสาระมักเน้นย้ำในการสะท้อน ให้เห็นถึงความเหลื่อมล้ำทางสังคม การละเมิดสิทธิมนุษยชน การแบ่งชนชั้นในสังคม สิทธิสตรี มุ่งเสนอเนื้อหาของความ เพื่อฝันเกินจริง ความรักต่างชนชั้น พรหมลิขิต และมีการสอดแทรกคติธรรมอย่างง่าย ๆ ผลการศึกษาพบว่าภาพยนตร์ มีการใช้ฉากภายใน มากกว่าฉากภายนอก ซึ่งบ่งชี้ให้เห็น ลักษณะเฉพาะร่วมของภาพยนตร์ในกลุ่มวิถีตะวันออก พบ ว่าฉากส่วนมากนำเสนอภาพการดำรงชีวิตในขอบเขตพื้นที่ อยู่อาศัย โดยแสดงถึงกิจกรรม การกิน อยู่หลับ นอนเป็น ส่วนมาก ภาพยนตร์ได้นำเสนอภาพของสังคมในรูปแบบ ครอบครัวขยาย โดยมีฉากที่อธิบายถึงการเป็นอยู่ของระบบ เครือญาติในสังคม นอกจากนี้ยังใช้เครื่องแต่งกายเป็นเครื่อง มือแสดงสถานภาพของตัวละครในแง่ของชนชั้น และสื่อสาร ความมีอารยธรรม อัตลักษณ์ของชาติ และระบบชาตินิยม (นพดล อินจันทร์, 2555)

สิ่งที่ถูกเรียกว่าอัตลักษณ์นั้นเป็นเพียงคำที่ต้องการสื่อถึงคำพูดบางประการ เพื่อแสดงความเป็นตัวตนของคุณบุคคล ซึ่งความเป็นตัวตนนั้นเป็นเรื่องของปัจเจกบุคคลที่แสดงการกระทำออกมาโดยแนวคิดหลักของอัตลักษณ์ก็คือ แนวคิดหลังสมัยใหม่ ซึ่งส่งผลทำให้อัตลักษณ์ของบุคคลมีลักษณะเลื่อมไหลได้ตามกระแสวัฒนธรรมทั่วไปหรือกระแสวัฒนธรรมนิยม ที่เป็นบริบทหลักของสังคมที่บุคคลอยู่ ดังนั้นคำว่าอัตลักษณ์จึงอาจหมายรวมถึง “เอกลักษณ์” ในรูปความหมายดั้งเดิมที่เป็นมา เช่น เอกลักษณ์ของชาติ เอกลักษณ์ของนักเรียน เอกลักษณ์ของนักศึกษา (โชติกา ศรีประเสริฐ, 2554)

โดยละครชุดเรื่อง Reply 1988 (응답하라 1988) เป็นละครโทรทัศน์สัญชาติเกาหลีใต้ แนวครอบครัว ตลก รัก กำกับการแสดงโดย ชิน วอน โฮ (Shin Won Ho, 신 원 호 ; 2518-ปัจจุบัน) และเขียนบทโดย อีวูจอง (Lee Woo Jung, 이우정 ; 2517-ปัจจุบัน) และออกอากาศครั้งแรกทางช่องทีวีเอ็น (TvN) เมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน ค.ศ. 2015 เนื้อเรื่องของละครนั้น

เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิต ความสัมพันธ์ และความรักของห้าครอบครัวในชุมชนเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในแขวงซังมุน เขตโทบง ทางตอนเหนือของโซล ในปี ค.ศ. 1988 โดยละครชุดนี้มีจำนวนตอนไปประกอบไปด้วย 20 ตอน

สิ่งที่ปรากฏในละครชุด Reply 1988 คืออัตลักษณ์ของสาธารณรัฐเกาหลีที่ปรากฏในแต่ละตอน โดยละครชุดนี้ได้มีความใกล้เคียงชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเกาหลีใต้ในช่วงปี 1988 เป็นอย่างมากและภายในเรื่องยังมีความเกี่ยวเนื่องกับอัตลักษณ์ของคนเกาหลีที่สื่อถึงความเป็นชาติเกาหลีอีกด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ในการศึกษา

2.1 เพื่อศึกษาอัตลักษณ์ของสาธารณรัฐเกาหลีดังที่ปรากฏในละครชุด Reply 1988

1.3 ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาวิจัยเรื่องอัตลักษณ์และปรัชญาความเชื่อที่ปรากฏในละครชุดเรื่อง Reply1988 มีขอบเขตการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับข้อมูล คือ ละครชุดReply1988

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

- 4.1 เพื่อทราบความเป็นอัตลักษณ์ของสาธารณรัฐเกาหลี
- 4.2 เพื่อทราบและเข้าใจบทละครชุด Reply 1988 ในมุมมองปรัชญาและแนวคิดของสาธารณรัฐเกาหลี

1.5 วิธีดำเนินงานวิจัย

- 5.1 ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องแนวคิดลัทธิขงจื้อ และอัตลักษณ์ที่ปรากฏในละครชุด
- 5.2 เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับละครชุด
- 5.3 วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสืบค้น
- 5.4 เรียบเรียงผลการศึกษาในรูปแบบบทความวิจัย

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องและการทบทวนวรรณกรรม

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง อัตลักษณ์ของเกาหลีที่ปรากฏ ผ่านละครชุด Reply 1988: กรณีศึกษาละครชุดเรื่อง Reply1988 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและหนังสือที่เป็นกรอบในการวิจัยดังต่อไปนี้

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบทละครโทรทัศน์

นพมาศ ศิริกายะ (2525) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ นิमितมายา: วรรณกรรมบทละครมาตรฐาน ว่า “ละคร” ตามความหมายจากพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 หมายถึงการเล่นจำพวกหนึ่ง (การแสดง) ปกติตัวแสดงแต่งเครื่องแต่งกาย มีบทรบถลำนำ มีทำรำทำเพลงมักแสดงเป็นเรื่องราว ละครพวกนี้มีความแตกต่างกันออกไปตามแต่ชนิดของละครนั้น ๆ ละคร ซึ่งตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า “Drama” หมายถึง ละคร บทละคร เรื่องละคร เรื่องราวอัน น่าทึ่ง ลักษณะที่ก่อความวิงวุ่นด้วยความกะทันหัน คำว่า “Drama” ได้มาจากภาษากรีกจากคำว่า “Drao” หมายความว่า “การกระทำ” หรือ “การแสดง” (to do, to act) และคำว่า “Theatre” มาจากภาษากรีก ว่า “Theatron” หมายความว่า ได้ดู ได้เห็น และละคร เป็นเครื่องมือที่สมบูรณ์แบบที่สุดที่มนุษย์คิดประดิษฐ์ขึ้น เพื่อจะบันทึกเรื่องราว ความ ลึกลับ ความศักดิ์สิทธิ์

ภรณ์ คุรุรัตน์ และนางเยาว์ แจ่มเพ็ญแข (2535) กล่าวไว้ในเว็บบล็อก ประสิทธิภาพของละครและกิจกรรมสำหรับเด็กเพื่อการพัฒนาว่า คำว่า ละคร มาจากภาษากรีกว่า Dra-o ซึ่งหมายถึง “ฉันทกระทำ ฉันทแสดง” และยังให้ความหมายของละครว่า ละคร หมายถึงการแสดงเพื่อให้เกิด ความบันเทิงและเป็นวิธีการที่เก่าแก่และง่ายที่สุดในการถ่ายทอดและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและการติดต่อ เริ่มตั้งแต่มนุษย์พยายามที่จะสื่อความหมายกัน ด้วยท่าทาง การแสดงออกด้วยท่าทางของมนุษย์นี้มาตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์ ซึ่งเป็นที่ยอมรับและวิวัฒนาการมาโดยตลอด การแสดงออกของมนุษย์ ที่ว่านี้หมายถึง ละครที่มีรูปแบบตายตัว เช่นละครร้อง ละครรำ ละครนอก ละครใน โขน เป็นต้น ไปจนถึง การแสดงออกทางภาษาและท่าทางที่มีได้มีรูปแบบที่ตายตัว เช่นการแสดงออกท่าทาง และภาษาของเด็ก ตามจินตนาการ ละครจึงเป็นการแสดงด้วยการใช้ภาษา และกิริยาท่าทางตามเนื้อเรื่อง

ดร.องอาจ สิงห์ลำพอง (2557) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ กระบวนการผลิตละครโทรทัศน์ ว่า สื่อโทรทัศน์ (Boardcasting) เป็นสื่อมวลชนที่เกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2471 โดยคำว่า “Board” หมายถึง กว้างขวาง ใจแจ่ม หรืออิสระ ส่วน “Cast” หมายถึง หวาน ขว้าง หรือโยน ดังนั้นในที่นี้ “Boardcasting” จึงหมายถึง การออกอากาศรายการโทรทัศน์ไปยังผู้รับที่เป็นสาธารณะชนทั่วไป

ย้อนกลับไปดูวิวัฒนาการของสังคมไทยในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา จะพบว่าโทรทัศน์ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของสังคม นับเป็นเครื่องมือสำคัญที่โน้มน้าวและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการดำเนินชีวิตรวม ถึงมีอิทธิพลต่อการกำหนดรูปแบบและทิศทางของผู้คนในสังคมไทยวิวัฒนาการของโทรทัศน์เริ่มเข้าสู่สังคม ในช่วงสมัยที่มนุษย์ยังคงคุ้นเคยกับการสื่อสารด้วยการอ่านจากสื่อสิ่งพิมพ์ไม่ว่าจะเป็นประกาศ หนังสือ เล่ม หนังสือพิมพ์ นิตยสาร ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนให้ความบันเทิง และเสริมสร้างจินตนาการให้กับคนในสังคม มาอย่างยาวนาน จนเมื่อมีการประดิษฐ์คิดค้นเครื่องมือที่สามารถเป็นช่องทางในการสื่อสารได้ทั้งภาพและเสียง การสื่อสารและการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของคนในสังคมเริ่มมีช่องทาง และทางเลือกมากขึ้นจากการที่มนุษย์ต้องอาศัยทักษะการอ่านที่มีข้อจำกัดที่แตกต่างกัน มนุษย์ก็สามารถมีทางเลือกใหม่ในการเลือกรับข่าวสารและความบันเทิงได้จากการดูโทรทัศน์

จุดกำเนิดละครโทรทัศน์รายการโทรทัศน์ที่ถือว่าเป็นรายการที่ได้รับความนิยมมากที่สุดคือ “ละครโทรทัศน์” ซึ่งละครโทรทัศน์มีความหมายจากภาษาอังกฤษว่า “Soap Opera” โดย “ละครโทรทัศน์” ตามความหมายของ Muriel G. Cantor & Suzanne Pingree (1983) คือ ความบันเทิงแบบเล่าเรื่อง (Narrative Form) รูปแบบหนึ่งของงานละครที่เสนอเป็นตอนๆ ต่อเนื่องกันไปทางโทรทัศน์ เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตในทุกวัน มีการนำเสนออย่างน้อยที่สุดหนึ่งเส้นเรื่องที่จะนำเรื่องราวต่อกันไปเรื่อย ๆ (Continuing Story) อย่างไม่มี จุดจบของเรื่อง (Never Ending) ความสำเร็จของละครโทรทัศน์ มักจะต่อเนื่องหลายๆ ปี ดังนั้นผู้ชมละคร ใหม่ต้องสามารถเข้าร่วมกับเรื่องราวในละครได้ในทุกตอน และเดินทางข้ามเวลาที่มักปรากฏและสะท้อน เวลาในความเป็นจริง จากความหมายของละครโทรทัศน์นั้นจะเห็นได้ว่าละครโทรทัศน์เป็นเรื่องราวที่มี ความใกล้ชิดกับเรื่องราวในชีวิตประจำวันของผู้คนทั่วไป ดังนั้นในการที่ผู้ผลิตจะสร้างงานละครโทรทัศน์ ต้องให้ความสำคัญในทุกขั้นตอนของการผลิตคนดูละครรู้สึกได้ว่าได้เรียนรู้ความเป็นจริงด้วย การนำเสนอของละครเป็นตอนๆ วิธีการนี้ทำให้คนดูละครรู้สึกได้ว่าได้เรียนรู้ ประสบการณ์ตัวเอง ในขณะเดียวกันละครก็สามารถตอกย้ำเนื้อสารที่ต้องการได้ไม่ยาก เพราะต่อมาคือ แนวเรื่องที่สมจริงใกล้เคียงชีวิต ผู้ชมละครโทรทัศน์ จึงทำให้ผู้ชมละครรู้สึกเหมือน ตัวนั่นเอง (Identify) โดยผู้ชมมักจะเปรียบเทียบการกระทำของตัวละครกับสิ่งที่ตนคิดจะทำถ้าได้เป็นตัว ละครนั้น ๆ เคยมีคำกล่าวที่ว่า “ดูละครแล้ว ย้อนดูตัว” ซึ่งนั่นหมายถึง อีกบทบาทของละครโทรทัศน์คือ การสอนคนให้รู้จักตนเอง โดยมองดูจากเหตุและผลที่ละครโทรทัศน์สอดแทรกให้ไว้นั่นเอง เพื่อให้เกิด ภาพสะท้อนของตัวเองเปรียบเทียบให้เห็นโดยรูปธรรมด้วยการใช้ละครโทรทัศน์เป็นแบบอย่าง แล้วนำไปคิดและพัฒนาตัวเองต่อไปได้

กุสุมา เทพรัักษ์ (2548) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ กระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็ก จากเรื่อง “เจ้าหญิง” ของบินหลา สันกาลาคีรี นักเขียนรางวัลซีไรต์ ประจำปี 2548 ว่า อานน์ อุแบร์สเฟลด์ ได้แสดงความเห็นไว้ว่า ละครเป็นสัญลักษณ์กลุ่มหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยส่วนที่เป็น ตัวบทหรือบทเจรจา กับ

ส่วนที่เป็นการแสดงสัญลักษณ์อยู่ในกระบวนการของการสื่อสาร ซึ่งจะสื่อ “สาร” (messages) มายังผู้ดูหรือผู้รับ

ผู้ส่งสาร (emetteurs) : ผู้ประพันธ์ + ผู้กำกับการแสดง + ผู้ช่วยผู้กำกับด้าน
ต่าง ๆ + นักแสดง

สาร (messages) : ตัวบท + การแสดง

รหัส (codes) : รหัสด้านภาษา + รหัสด้านโสตทัศนอะ (หู-ตา) + รหัส ด้าน สังคม

วัฒนธรรม (สมบัติผู้ดีทางการ ละคร ความสมจริง เป็นต้นรหัสเฉพาะละคร
(สถานที่ ฉาก การแสดง เป็นต้น)

ผู้รับ (recepteur) : ผู้ดูเฉพาะและสาธารณชน

ละครจึงจัดเป็นกระบวนการหนึ่งทางการสื่อสาร ซึ่งมีหน้าที่ 6 ประการของภาษาตามทฤษฎีการสื่อสารของจาคอบสัน (Jakobson)

1. **หน้าที่ด้านอารมณ์หรือการแสดงออก** ซึ่งเน้นที่ตัวผู้ส่งสาร เป็นหน้าที่ซึ่งสำคัญที่สุดหน้าที่ของภาษาในด้านนี้จะบอกแก่ผู้ดูว่า ตัวละครผู้ส่งสารนั้น ๆ มีบุคลิกลักษณะอย่างไรและอยู่ในอารมณ์ใด
2. **หน้าที่ด้านการตอบรับ** ซึ่งเน้นที่ตัวผู้รับโดยมุ่งหมายที่จะได้ปฏิกริยาตอบกลับ
3. **หน้าที่ด้านอ้างอิง** ซึ่งเน้นที่ตัวบริบท ทำให้ผู้ดูไม่สับสนบริบทของการสื่อสารดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็นบริบทประวัติศาสตร์ สังคม การเมืองหรือจิตวิทยา ซึ่งนำไปสู่ลักษณะ “ความเป็นจริง” ประการหนึ่ง
4. **หน้าที่ด้านความงาม** เน้นที่ตัวสาร ช่วยเพิ่มความหมายให้แก่คำพูดนั้น
5. **หน้าที่ด้านการตรวจสอบ** เน้นที่การติดต่อระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร จะปรากฏใน รูปของการหัวเราะ การหลั่งน้ำตา การหัวเราะเยาะ การตบมือ หรือการเป่าปากของผู้ดูเอง
6. **หน้าที่ด้านยืนยันความเข้าใจ** เน้นที่ตัวรหัสที่ใช้เพื่อให้แน่ใจว่าผู้รับสารเข้าใจในรหัสที่ ผู้ส่งสารส่ง

นพมาส ศิริกายะ (ม.ป.ป) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ เอกสารประกอบการสอนวิชา 120104 ประวัติการละครว่า ศาสตราจารย์เอ็ดเวิร์ด เอ โรท์ ได้แสดงทัศนะถึงภารกิจของละครที่มีต่อคนดู ไว้ 5 ประการด้วยกัน

1. **ละครต้องมีแรงดึงดูดใจต่อคนดูทั้งหมด ไม่ใช่เพียงกลุ่มบุคคล** กล่าวคือ ละครจะต้องสร้างขึ้นเพื่อ “คนดู” ในที่นี้หมายถึงถึงคนดูโดยทั่วไป ไม่ใช่บุคคลเพียงคนใดคนหนึ่ง หรือกลุ่มคนน้อย ๆ ศาสตราจารย์โรท์ เชื่อว่า ละครควรจะตอบสนองผู้ชมตั้งแต่ระดับพื้น ๆ อันได้แก่ตอบสนอง

ด้านอารมณ์ และความรื่นรมย์ หรือความบันเทิงใจ แต่ก็ไม่ลืมความมีศิลปะ (เช่น กลุ่มที่นิยมงาน “ศิลปะเพื่อศิลปะ”) หรือในขณะเดียวกันละครก็ควรจะตอบสนองสังคม หรือสื่อความหมายไปยังสังคมด้วย (เช่น กลุ่มที่นิยมงาน “ศิลปะเพื่อชีวิต”)

2. ละครต้องให้ประสบการณ์ทางอารมณ์แก่คนดู กล่าวคือ ละครควรสร้างอารมณ์ร่วมให้กับคนดู และหากว่ามันสามารถแสดงสัจธรรมของชีวิต ตลบับดาลใจให้คนดูทำสิ่งดี ๆ อีกทั้งทำให้คนดูได้ตื่นเต้นหรือเพลิดเพลินด้วยความไพเราะของบทกวีหรือคุณลักษณะทางวรรณคดีของละคร หรือแม้แต่ทำทลายความคิดสติปัญญาของคนดูได้ ละครเรื่องนั้นก็เรียกได้ว่าคุ้มค่าแก่การชมยิ่งนัก ดังที่ฮอเรส นักการละครชาวโรมันที่ได้กล่าวไว้ว่า “ผู้ที่พินิจสิ่งที่ให้ข้อคิดไว้กับสิ่งที่น่ารื่นรมย์ จะได้รับมติเห็นชอบเป็นเอกฉันท์ โดยให้ทั้งความสำราญและคำว่ากล่าวสั่งสอนไปพร้อม ๆ กัน”

3. ละครจะทำให้คนดูรู้จักชีวิตมากกว่าจะเรียนรู้ได้ในชีวิตจริงในเวลาเท่า ๆ กัน หมายถึงเมื่อคนดูใช้เวลาไปชมละคร เขาจะได้รับบทเรียนและสัจธรรมที่ละครเสนอ (อย่างชัดเจน และเน้นหนักเพียงพอ) ซึ่งหากเราจะเรียนรู้จากในชีวิตจริง เราอาจต้องใช้เวลานาน หรือในบางเรื่องอาจใช้เวลาเกือบทั้งชีวิตเพื่อทำความเข้าใจหรือเรียนรู้ แต่ละครเรื่องหนึ่งได้ย่อเรื่องราวที่เกิดขึ้น และนำเสนอสัจธรรมให้ได้เรียนรู้ในเวลาอันจำกัดนั่นเอง

4. ละครจะดูเหมือนจริงในขณะที่สร้างภาพลวงของชีวิตขึ้นมา ศิลปะของการละครจะดูเหมือนจริงมากกว่าเป็นจริงเลยทีเดียวนี่ละครจะ “สะท้อน” ชีวิตให้ผู้ชมได้ชม แต่ไม่ใช่เป็นชีวิตเอง การดูเหมือนของละครนี่ก็คือ “ศิลปะ” ของการละครนั่นเอง กล่าวคือ ยิ่งผู้สร้างทำละครให้ “ดูเหมือน” จริง ได้มากเท่าไร เรียกได้ว่าเขายังมี “ศิลปะ” ในการนำเสนอมากเท่านั้น

5. ละครสร้างภาพลวงที่จะต้องเป็นภาพชีวิตที่มีความจริง และคนที่ดูจะต้องเชื่อ อย่างน้อยก็ในขณะที่ดูอยู่ กล่าวคือ ละครต้องทำให้คนดู “เชื่อ” ในสิ่งที่เห็นหรือชมอยู่ แม้ในช่วงขณะหนึ่งก็ตาม และหากใช้เวลาและสติปัญญาไตร่ตรองอย่างรอบคอบแล้ว คนดูอาจมองเห็นความไม่น่าเป็นไปได้อยู่หลายอย่าง แต่ความไม่น่าเป็นไปได้เหล่านี้ จะต้องมองไม่เห็นชัดในขณะที่ละครกำลังแสดงอยู่ อารมณ์ วิญญาณ และภาพลวงของชีวิตจะต้องมีอยู่ตรงหน้าคนดู วอแลร์ ปราชญ์ชาวฝรั่งเศสกล่าวว่า “เวทีละครนั้นเป็นเรื่องโกหก จงทำให้มันมีความจริงเท่าที่จะทำได้” นั่นหมายความว่า เราสามารถใช้เรื่องโกหกเป็นทางเสนอความจริงในชีวิตได้

2.1.1 ทฤษฎีสัญญาวิทยา (Semiology)

นพพร ประชากุล (2552) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ ยอกอักษร ย้อนความคิดว่า ในความสัมพันธ์กับผู้อื่น มนุษย์เราสื่อความหมายอยู่ เกือบตลอดเวลาและใช้วิธีการอัน หลากหลาย วิธีการที่เห็นได้ชัดที่สุดก็คือ ภาษา (รวมไปถึงสีหน้าท่าทางที่เราใช้) แต่เรายังสื่อ ความหมายได้ด้วยเครื่องแต่งกาย (เช่น ชุดไปทำงาน ชุดไปเที่ยว ชุดไปงานศพ) เครื่องอุปโภค บริโภค (เช่น รถเบนซ์ ผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม) และสไตล์การใช้ชีวิต (เช่น เล่นกอล์ฟ เข้าค่ายอาสาพัฒนา) ในโลกของสื่อและศิลปวัฒนธรรม ปฏิบัติการสื่อความหมายก็จะยิ่งซับซ้อนขึ้นไป เช่น ภาพยนตร์และวรรณกรรม ต่างก็มีขนบแบบแผนการสื่อความหมายตามแนวต่าง ๆ แยกย่อย ลงไปอีก การเพิ่มขยายปริมณฑลของการสื่อสารในสังคมร่วมสมัย ส่งผลให้ชีวิตทางวัฒนธรรม กลายเป็นพื้นที่ขนาดใหญ่ที่มีการแย่งชิงกันสร้างสื่อ และบริบทความหมายอย่างเข้มข้นและ สลับซับซ้อน

สัญศาสตร์ (Semiotics) หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า สัญวิทยา (Semiology) ศึกษา กระบวนการต่าง ๆ ที่มนุษย์ในสังคมใช้ในการสื่อความหมายสู่กัน วิชานี้พัฒนาขึ้นภายใต้อิทธิพล ความคิดของ แฟร์ดินันด์ เดอ โซซูร์ บิดาแห่งวิชาภาษาศาสตร์ นั่นคือ สัญศาสตร์แนวโครงสร้าง (Structural Semiotics) สัญศาสตร์แนวนี้เน้นย้ำหลักการเรื่อง “โครงสร้าง” ที่ว่าคำสื่อความหมาย ของสัญญาแต่ละตัวเกิดจาก “ความสัมพันธ์” ที่สัญญาตัวนั้น ๆ มีกับสัญญาตัวอื่น ๆ ที่อยู่ร่วมใน ระบบเดียวกัน มิใช่ว่าสัญญาแต่ละตัวจะสื่อความหมายได้ด้วยตัวของมันเองโดด ๆ

กาญจนา แก้วเทพ (2542) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ การวิเคราะห์สื่อ : แนวคิดและเทคนิค ว่า สัญญา (Sign) หมายถึงสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้มีความหมาย (Meaning) แทนของจริง/ตัว จริง (Object) ในตัวบท (Text) และในบริบท (Context) หนึ่งๆ สิ่งที่น่ามาใช้เป็นสัญญานั้น อาจจะเป็นวัตถุสิ่งของ หรืออาจจะเป็นรูปภาพ และสัญญาที่เรารู้จักกันมากที่สุดก็คือ ภาษา ถึงแม้ว่า “สัญญา” จะเป็นเพียงตัวแทนความหมายของความเป็นจริง แต่นั่นก็มิได้ทำให้สัญญาที่มีความสำคัญลดน้อยลงเลย

2.1.2 ความหมายแฝงในพฤติกรรม (Subtext Of Behavior)

ศาสตราจารย์ ดร.มัทนี รัตนิม (2555) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ ศิลปะการแสดงละครคน ว่า แรงผลักดัน (Motivations) จะแสดงออกมาได้หลายรูปแบบแต่ที่เห็นได้ชัด คือ การกระทำทางร่างกาย (Physical action) และวาจา ซึ่งปรากฏในบทเจรจา (Dialogue หรือ Monologue) ของตัวละครเองหรือของตัวละครอื่นที่พูดถึง หรือพูดกับตัวละครนั้นแต่ยังมีการกระทำที่ซ่อนเร้นอยู่ในจิตใจ ปฏิกริยา พฤติกรรม ความรู้สึก และอารมณ์ของตัวละคร ซึ่งไม่ปรากฏในบท (Text) ออกมา

ตรงๆ แต่แฝงอยู่ระหว่างบรรทัดอยู่ในใจของตัวละคร ผู้แสดงจะต้องฝึกวิเคราะห์บทเจรจาให้รู้ว่าตอนใดมีความหมายแฝงอยู่ ซึ่งเรียกว่า (Subtext) หรือความหมายแฝง และเป็นแรงผลักดันที่แท้จริงทำให้ตัวละครนั้นมีมิติที่ลึกน่าสนใจขึ้น ซึ่งมักแสดงออกทางสายตา น้ำเสียงอากัปกริยาเล็ก ๆ น้อย ๆ ท่าทางที่สื่อความรู้สึกภายในแต่ควบคุมไว้ด้วยเหตุผลหรือเก็บกดเอาไว้

ความหมายแฝง (Subtext) คือแรงผลักดันแท้จริงซึ่งตัวละครไม่ได้แสดงออกมาเป็นคำพูดหรือการกระทำโดยตรง การกระทำบางอย่างทำไปเพื่อประชดตัวละครอีกตัวหนึ่ง

2.1.3 ผู้สร้างภาพยนตร์กับการผลิตซ้ำภาพลักษณ์ของผู้หญิง

พินดา หันสวาสดี (2544) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ ผู้หญิงในภาพยนตร์ ว่าผู้สร้างภาพยนตร์มีคลังความรู้ชุดหนึ่งเกี่ยวกับความเป็นหญิง ซึ่งคลังความรู้นี้เป็นข้อมูลของภาพลักษณ์ของผู้หญิงในรูปแบบอุดมคติ ดังนั้นผู้สร้างภาพยนตร์หรือละครจึงสร้างผู้หญิงตามภาพลักษณ์ของรูปแบบอุดมคติที่มีอยู่เผยแพร่สู่คนทั่วไป (ผู้ชม)

มีในบางครั้งที่ผู้สร้างภาพยนตร์สร้างผู้หญิงที่ทำตัวผิดจากรูปแบบอุดมคติ ผู้สร้างก็จะสร้างอุทธาหรณ์ให้เห็นว่าผู้หญิงที่อยู่นอกกรอบอุดมคตินั้นจะต้องถูกลงโทษ แต่ในขณะเดียวกันผู้สร้างได้นำเอาผู้หญิงที่ดีในอุดมคติมาเป็นเครื่องในการสร้างความสะเทือนให้กับผู้ชมด้วย แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงที่ดีในอุดมคตินั้น จะมีชีวิตที่มีความสุขดังนั้นเพื่อสร้างความสะเทือนใจสูงสุดให้แก่ผู้ชม จึงพบว่าหลายครั้งที่ผู้สร้างภาพยนตร์นำเอาผู้หญิงที่ดีในอุดมคติมาเป็นเครื่องมือ

ยุธนา บุญอาชาทอง (2560) ได้กล่าวไว้ในเว็บบล็อก กระบวนการสร้างบทละครเวทีสมัยใหม่ ว่า องค์ประกอบละคร นั้นได้ถูกกล่าวขึ้นโดยอริสโตเติล หรือปราชญ์ชาวกรีกในศตวรรษที่ 4 ก่อนคริสต์ศักราช โดยกล่าวไว้ในหนังสือกวีศาสตร์ (Poetics) ว่าละครประกอบด้วยองค์ประกอบ 6 ส่วน โดยเรียงตามลำดับความสำคัญดังนี้ คือ โครงเรื่อง ตัวละคร ความคิด ภาษา เพลงและภาพ

2.1.4 โครงเรื่อง (Plot) โครงเรื่องโดยทั่วไปจะมีการแบ่งให้มีส่วนประกอบต่างๆดังต่อไปนี้

1. การกระทำในละคร (Dramatic action) ลักษณะสำคัญของละครจะเสนอเรื่องราวออกมาในรูปแบบของการกระทำ ไม่ใช่การบรรยายหรือการเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว ตัวละครคู่กันต้องมีการบอกความต้องการของการคู่ หรือเกิดความขัดแย้ง ของตัวละครหลัก (Protagonist) กับตัวละครฝ่ายตรงข้าม (Antagonist) นำไปสู่ความต้องการหลักของตัวละคร (Objective)
2. การปูพื้น (Exposition) การเปิดฉากของละคร ผู้ชมจะยังไม่รู้ว่าละครเรื่องนี้เกี่ยวกับอะไร ตัวละครเป็นใครบ้าง มีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างไร อยู่ในสภาพแวดล้อมแบบไหน มีความคิดความ

อ่านอย่างไร มีความต้องการอะไร มีอะไรเกิดขึ้นก่อนหน้านั้น จึงจำเป็นต้องมีการปูพื้นเพื่อให้รู้ถึง ภูมิหลังและความเป็นมาของเรื่องราวและตัวละครก่อนที่จะดำเนินเรื่องไปข้างหน้า

3. **การเตรียมเรื่อง (Foreshadowing)** เป็นการวางเรื่องก่อนจะไปถึงเหตุการณ์จริงตัวละครต้องมีความน่าเชื่อถือต่อเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นคนดูจะสามารถหวนระลึกถึงและเข้าใจได้ต่อจุดหักเหที่เกิดขึ้นหรือการตัดสินใจของตัวละครที่อาจจะเกิดขึ้น
4. **จุดเริ่มเรื่อง (Point Of Attack)** คือช่วงเวลา ณ จุดที่นักเขียนจับมาเป็นตอนเริ่มต้นของการกระทำในละครก่อนที่จะพัฒนาเรื่องต่อไปในทิศทางที่วางไว้ นักเขียนอาจเลือกใช้จุดเริ่มเรื่องซ้ำหรือจุดเริ่มเรื่องเร็วก็ได้ขึ้นอยู่กับการวางโครงเรื่อง
5. **เหตุการณ์กระตุ้น (Inciting incident)** คือสิ่งที่เกิดขึ้นซึ่งเป็นแรงผลักดัน ให้ตัวละครประสบปัญหาที่จะต้องสะสางหรือแก้ไขต่อไป เหตุการณ์กระตุ้นมักจะนำไปสู่ปัญหาหลักของละครเรื่อง
6. **ความยุ่งยาก (Complication)** เหตุการณ์กระตุ้นคือความยุ่งยาก ความยุ่งยากคือแรงผลักดันใหม่ที่เข้ามาสู่เรื่องและมีผลต่อทิศทางในการดำเนินเรื่อง
7. **การค้นพบ (Discovery)** ในระหว่างเหตุการณ์ การค้นพบของตัวละครจะมีผลให้ตัวละครตัดสินใจการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งทำให้เรื่องราวของละครดำเนินต่อไปหรือถึงจุดลงเอยได้
8. **จุดสูงสุด (Climax)** คือช่วงขณะที่ความตึงเครียดขึ้นไปถึงจุดสูงสุดในละคร บทละครส่วนมากจะมีการดำเนินเรื่องที่มีความตึงเครียดมากขึ้นเรื่อย ๆ จนนำไปสู่จุดสุดยอดของเรื่อง
9. **จุดวิกฤต (Crisis)** จุดวิกฤตหมายถึงช่วงเวลาที่ต้องตัดสินใจเลือกทางเดินต่อไปข้างหน้า การตัดสินใจนี้มักจะมีผลให้เกิดความเปลี่ยนแปลงตามมา
10. **การคลี่คลาย (Denouement)** คือการคลี่คลายเป็นการแก้หรือสะสางปมความยุ่งยากที่ขมวดเข้าไว้ก่อนหน้านั้น และแสดงให้เห็นผลสุดท้ายของตัวละครหลักในเรื่อง
11. **เอกภาพ (Unity)** การละครในอดีตมีการสร้างเอกภาพของละครเวที เรียกว่า เอกภาพทั้งสาม ซึ่งหมายถึง เอกภาพของโครงเรื่องหรือเอกภาพของการกระทำ เอกภาพของเวลา และเอกภาพของสถานที่ ซึ่งมีผลต่อนักเขียนบทในยุคต่อ ๆ มา

2. ตัวละคร (Character)

การวางตัวละครของละครเวทีสามารถวิเคราะห์ตัวละครได้โดย พิจารณาลักษณะของตัวละคร ด้านต่างๆ ดังนี้

1. รูปลักษณ์ภายนอก ซึ่งหมายถึงรูปร่างหน้าตา เพศ อายุ ความสูงต่ำ ท่าทาง กิริยาอาการ เป็นต้น
2. สถานะทางสังคม ซึ่งหมายถึงอาชีพ ฐานะ ความเชื่อทางศาสนา ความเกี่ยวพันในครอบครัวและสังคมแวดล้อม เป็นต้น
3. จิตวิทยา ซึ่งรวมถึงภูมิหลังที่มีส่วนกำหนดนิสัยใจคอ ทักษะสติ ความปรารถนาในส่วนลึก ความชอบความเกลียด เป็นต้น
4. คุณธรรม ซึ่งหมายถึงสำนึกและความละเอียดรอบคอบ ความยุติธรรม ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี เป็นต้น การสร้างตัวละครในมีลักษณะความเป็นปัจเจกบุคคลมีความคิด ความต้องการ และความน่าเชื่อถือ (Francis Hodge อ้างในพรรณศักดิ์ สุขี, 2541:32) ประกอบไปด้วยความปรารถนาสูงสุด (Desire) ความตั้งใจ (Will) ความมีศีลธรรม (Moral stance) รูปลักษณ์ (Decorum) สภาวะอารมณ์ (Character Mood Intensity)

3. ความคิดหรือ แก่นของเรื่อง (Thought)

ความคิดในละคร บทละครทุกเรื่องจะต้องมีความคิดแฝงอยู่ด้วย บทละครจะต้องมีความคิดบางอย่างแสดงออกมาอยู่เสมอ ซึ่งบางครั้งตัวละครจะต้องมีความคิดบางอย่างแสดงออกมาอยู่เสมอ ซึ่งบางครั้งตัวละครหลักได้เรียนรู้ความคิดจากเรื่อง สะท้อนไปถึงผู้ชม ซึ่งละครจะทำหน้าที่ถ่ายทอดความนี้ออกมาให้ผู้ชม

4. ภาษา (Diction) หรือบทสนทนา (Dialogue)

เนื่องจากความจำกัดในด้านการนำเสนอ การใช้ภาษาในละครจะต้องสื่อความหมายให้ผู้ชมเข้าใจ ชัดเจนในทันที คนดูไม่มีโอกาสหยุดคิดใคร่ครวญในระหว่างการดู เพราะละครจะต้องดำเนินเรื่องต่อไปเรื่อยๆ ฉะนั้น บทสนทนาในละครจึงมักจะมีลักษณะกระชับ กระจ่าง ชัดและน่าสนใจ เข้าใจง่ายในการสื่อสาร

5. เสียง (Sound)

เสียงในละครอาจแบ่งได้ 3 ประเภท

1. เสียงที่นักแสดงพูด ทั้งนี้โดยแยกออกจากความหมายของสิ่งที่พูด
2. เพลงและดนตรี ทั้งที่มีเนื้อร้องและมีแต่ทำนอง
3. เสียงประกอบเรื่อง เช่น เสียงฝนตกฟ้าร้อง เสียงเครื่องดนตรี เสียงนกร้อง

6. ภาพ

ภาพในละครหมายถึงสิ่งที่คนดูมองเห็นทั้งหมดในระหว่างการดูละคร รวมทั้ง ฉาก แสง เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า เครื่องประกอบฉาก ตลอดไปจนถึงท่าทางและสิ่งที่น่าสนใจบนเวที เช่น น้ำดื่ม สวมเสื้อ สูดบุหรี่ปริ๊ กระทบ เซ็ตห้อง เป็นต้น

2.1.5 รูปแบบของละครโทรทัศน์

นราพร สังข์ชัย (2551) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ ศิลปะการแสดงเพื่องานโทรทัศน์ ว่ารูปแบบในการนำเสนอละครโทรทัศน์ในปัจจุบันนี้มีด้วยกันหลากหลายรูปแบบขึ้นอยู่กับประพันธ์ที่นำมาทำเป็นละคร และวัตถุประสงค์ในการนำเสนอ โดยจัดแบ่งเป็นรูปแบบต่าง ๆ ดังนี้

1. **SERIALS** หรือเรียกเต็ม ๆ ว่า SERIAL DRAMA เป็นรายการละครชุดเรื่องยาว ดำเนินติดต่อกัน ไปเป็นเรื่องเดียวจนกว่าจะจบ โดยมีผู้แสดงชุดเดียวกันตลอด ความยาวตั้งแต่ 8 ตอนจบ ถ้าละครได้รับความนิยมมาก ๆ ในการเสนอฉายแต่ละครั้งอาจจะเป็นตอนละ 30 หรือ 60 นาที ออกอากาศเป็นประจำทุกสัปดาห์ ละครโทรทัศน์ในรูปแบบนี้สืบทอดมาจากละคร "SOAP OPERA" ของวิทยุ อเมริกัน ซึ่งเริ่มต้นหลายปีก่อนที่จะมีขึ้นทางโทรทัศน์ เมื่อปี พ.ศ. 2498 ละครไทยประเภทนี้ ได้แก่ ละครที่ออกอากาศในภาคค่ำ

2. **TV. SERIES** เป็นละครสั้นที่สรุปเรื่องราวจบในตอน ภายใน 30 หรือ 60 นาที ออกอากาศเป็นประจำทุกสัปดาห์ ผู้แสดงหลักจะเป็นชุดเดียวกันตลอด และจะมีดารารับเชิญสลับกันเข้ามา ทำให้เกิด เหตุการณ์สนุกสนานน่าติดตาม ผู้ชมไม่จำเป็นต้องดูประจำทุกสัปดาห์ ก็จะสามารถเข้าใจเรื่องราวในแต่ละ ตอนได้ ลักษณะของบทละครประเภทนี้จะมีเนื้อหาค่อนข้าง กระชับ และมีการสรุปจบท้ายที่หักมุม จนทำให้ ผู้ชมเกิดความประทับใจและอยากจะติดตามตอนต่อไปในสัปดาห์หน้า

3. **MINI SERIES** เป็นละคร หรือภาพยนตร์โทรทัศน์ที่ผลิตเป็นเรื่องเป็นราว ซึ่งมีความยาวตั้งแต่ต้นจนจบมากกว่านั้น 3 ชั่วโมงขึ้นไป จึงจำเป็นต้องแบ่งวันออกอากาศเป็น 2 ภาค หรือ บางเรื่องอาจมีความยาวถึง 6 ชั่วโมง หรือมากกว่านั้น ก็อาจแบ่งออกอากาศเป็นครั้งละ 1 ชั่วโมงก็ได้ และออกอากาศติดต่อกันในเวลาเดียวกันในวันถัดไป หรือวันและเวลาเดียวกันในสัปดาห์ต่อไป จนจบเรื่อง มักจะออกอากาศตั้งแต่ 2 – 8 ตอนสำหรับเมืองไทย ละครแบบ MINI SERIES ยังไม่เป็นที่นิยมมากนัก เนื่องจากดำเนินเรื่องเร็วจนถ้าพลาดการติดตามก็อาจจะไม่เข้าใจ และไม่คุ้มต่อการลงทุน

4. ANTHOLOGY SERIES (ANTHOLOGY DRAMA) เป็นลักษณะละครชุด “รวมเรื่อง” รายการละครประเภทนี้มีลักษณะเฉพาะคือ ชื่อรายการจะบ่งบอกถึงแนวเรื่องในแต่ละตอนซึ่งเป็นแนวเดียวกัน แต่ตัวแสดงและเนื้อเรื่องจะแตกต่างกันไป โดยทั่วไปจะเป็นเรื่องจบในตอน เนื้อหาที่น่าสนใจในแนว ANTHOLOGY SERIES นี้จะเป็นเรื่องในแนวลึกลับ, สยองขวัญ หรือพวกตำนาน เทพนิยาย สำหรับละครไทยที่เสนอในรูปแบบนี้จะได้แก่ละครชุด “มิติมืด” หรือชุด “อาถรรพ์วันอาทิตย์” เป็นต้น

5. DRAMATICS SERIES เป็นรายการละครพิเศษซึ่งจบในตอน ใช้เวลาแสดง 60-120 นาทีอาจจะเสนอในโอกาสพิเศษ หรือเสนอเป็นรายเดือน ไม่มีกำหนดที่แน่นอน อาจจะเป็นละครแนวชีวิต ละครประวัติศาสตร์ หรือละครเพลง โดยเฉพาะในปัจจุบันมักจะนำเสนอละครในรูปแบบนี้เพื่อประชาสัมพันธ์ผลงานเพลงของนักร้องในค่ายเพลงต่าง ๆ ที่ผ่านมา นอกจากนี้ยังมีละครเนื่องในโอกาสวันสำคัญต่าง ๆ

6. SITUATION COMEDY (SIT-COM) เป็นละครโทรทัศน์ประเภทตลกชวนหัวหรือเสียดสีสังคม ละครประเภทนี้ได้รับความนิยมแพร่มากในอเมริกา เป็นการแสดงที่ต่างจากละครจำพวก โดยเป็นการสร้างสถานการณ์ผู้เรื่องให้มีความตลกขบขัน มักจะทำเป็นเรื่องในครอบครัว ผัวเมีย หรือเป็นเรื่องของ พ่อ แม่ ลูก ญาติ พี่น้อง หรือเพื่อนบ้านเสียเป็นส่วนใหญ่ ทำให้เปิดครอบครัวโทรทัศน์ (TV . FAMILY) ซึ่งเป็นครอบครัวของตัวละครในโทรทัศน์ ที่คนดูรู้จักและชื่นชอบกันดี การออกอากาศนั้นจะเป็นประจำทุกสัปดาห์ หรือทุกวันในเวลาเดียวกัน มักมีการออกอากาศตอนละ 30 นาที ลักษณะเป็น SMALLONE – ACT PLAY ละครประเภทนี้ เดิมจะจัดในห้องส่งพร้อมอัดเทปไปด้วย การแสดงต่อหน้าคนดูในห้องส่งแบบนี้เรียกว่า “STUDIO AUDIENCES” ซึ่งจะใช้ฉากไม่มาก อาจจะมีเพียง 2-3 ฉากใน 1 ตอน ผู้แสดงหลักๆมีเพียง 2-3 คน สำหรับละครไทยได้นำลักษณะบางอย่างของ SIT COM เมื่อนอกมาใช้ เช่นเป็นละครที่มีตัวละครน้อย ฉากน้อย และถ่ายทำในห้องส่ง เช่นเรื่อง “บางรักซอยเก้า” เป็นต้น

2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม ปรัชญาความคิด และความเป็นเพศ

2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม และปรัชญาความคิดของขงจื้อ

จินตนา พุทธเมตะ (2552) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ คุณลักษณะและกระบวนการปลูกฝังจริยธรรมของ ประเทศเกาหลี (Korea’s Moral and Ethical Qualities: Characteristics and Instilling Processes) ว่า ประเทศเกาหลีมีรากฐานทางวัฒนธรรมอันเป็นอัตลักษณ์อันเหนียวแน่นอีกทั้งยังปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม สมาชิกในครอบครัวอันก่อให้เกิดคุณลักษณะที่เป็นอัตลักษณ์ของเกาหลีไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรม วิถีชีวิต และการอบรม เลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัว วัฒนธรรม วิถีชีวิต และการ

อบรมเลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัวนั้น คนเกาหลีได้รับอิทธิพลมาจากคำสอนของขงจื้อ อันส่งผลทำให้คนเกาหลีมีทัศนคติและแนวทางชีวิต เป็นแนวปรัชญา คือ เป็นคนที่มีความกตัญญู มีความรักที่มอบต่อกันอย่างจริงใจ บ้านและ ครอบครัวเป็นรากฐานที่แข็งแกร่งของมนุษย์ และเป็นส่วนสำคัญยิ่งต่อโลกมนุษย์ ดังนั้น การอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานให้เป็นคนดีจึงเป็น ภารกิจที่สำคัญยิ่ง อีกทั้งความมีมารยาท ในสังคม การร่วมมือร่วมใจ และการไว้วางใจ เชื่อใจ ซื่อสัตย์ ต่อกันและกันนั้น ถือเป็นเกียรติยศอันสูงส่ง

คักต์รีวี (2534) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ คัมภีร์ กตัญญูของขงจื้อว่า สำหรับผู้ปกครองดูแลบ้านเรือนอันได้แก่ผู้เป็นหัวหน้าครอบครัว เนื่องจากได้ให้ความรักและความเมตตาแก่ทุกคนในครอบครัว ผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวจึงไม่อาจที่จะละเลยบริวารและอนุภรรยาทั้งหลายของตนได้ จึงมีพักที่จะต้องกล่าวถึงผู้ที่เป็นบุตรและภรรยาว่าจะได้รับความรักความเมตตาและดูแลเอาใจใส่จากหัวหน้าครอบครัวเพียงใด ด้วยความรักและเมตตาที่หัวหน้าครอบครัวมีต่อสมาชิกในครอบครัวและบริวารทั้งหลายดังกล่าว บุคคลในครอบครัวจึงมีความปิติยินดีที่จะมอบความรักและความเคารพให้แก่หัวหน้าครอบครัว พร้อมกับมีความปิติยินดีที่จะปรนนิบัติรับใช้บิดาและมารดาของหัวหน้าครอบครัวอีกด้วย

รองศาสตราจารย์ ดร.จิระประภา อัครบวร (2559) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ 5 ทศวรรษ การพัฒนาคนเกาหลีใต้ ว่า เกาหลีได้รับอิทธิพลมาจากอาณาจักรจีนคือ ลัทธิขงจื้อ (Confucianism) ซึ่งได้เผยแพร่เข้าไปในคาบสมุทรเกาหลีในยุคอาณาจักรโชซอนใหม่ พ.ศ. 1935 (1392) โดยขงจื้อสอนหนังสือให้ทุกคนขึ้น ไม่มีแยกยากดีมีจน โดยให้ออกาสคนทั่วหน้าความคิดของขงจื้อถูกนำไปวางรากฐานองค์การทางสังคม อย่างระบบราชการที่เปิดให้มีการสอบแข่งขันเพื่อคัดคนดีเข้ามาทำงาน คนที่สอบผ่านต่างได้รับเกียรติ มีชื่อเสียงและมีหลักประกันถึงความสำเร็จทางสังคม หลักการของขงจื้อสอนให้คน “คิดเป็น”

รองศาสตราจารย์ ดร.ประพิณ มโนมัยวิบูลย์ (2537) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ ความจริงเกี่ยวกับเกาหลี ว่า ลัทธิขงจื้อในเกาหลีแสดงให้เห็นได้ในระบบการศึกษา พิธีกรรม และการจัดการระบบราชการ การสอบเข้าเพื่อรับราชการ หรือ ควาโก ซึ่งรับมาจากระบบของจีนในปลายศตวรรษที่สิบ เป็นการกระตุ้นการศึกษาวรรณคดีคลาสสิกของขงจื้ออย่างสำคัญ และปลูกฝังคุณค่าแบบขงจื้อลงในความคิดของคนเกาหลีอย่างลึกซึ้ง แม้ในปัจจุบันก็ยากที่จะกล่าวว่าคนเกาหลีได้ละทิ้งขนบธรรมเนียมประเพณีและลักษณะนิสัย ตลอดจนแบบความคิดที่มาจากคำสอนของลัทธิขงจื้อ

พันเอกหญิง นางลักษณ์ ลี้มศิริ (2556) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ สันติภาพและความรักชาติ ความรู้และมุมมองจากประวัติศาสตร์สงคราม ในพิพิธภัณฑสถานญี่ปุ่น จีน และเกาหลี ว่า เกาหลีจะมีรากฐานทางวัฒนธรรมโบราณที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน แต่เมื่อผ่านกาลเวลาและการขัดเกลาทางวัฒนธรรม แต่ละ

ประเทศจึงสร้างอัตลักษณ์เฉพาะชนชาติตนขึ้น ซึ่งแน่นอนว่าในสงครามความผูกพันทางวัฒนธรรมย่อมไม่มีผลต่อการลดหย่อนผ่อนปรนระหว่างกัน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อความเหมือนของวัฒนธรรมก้าวไปพร้อมเวลา กลายเป็น “ความเฉพาะ” ของแต่ละประเทศไม่ว่าจะเป็นรูปแบบการปกครอง ความคิด และการดำเนินชีวิต

รองศาสตราจารย์ ดร.ดำรงค์ ฐานดี (2544) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ สังคมวัฒนธรรมเกาหลี ว่า สถานภาพของสตรีเกาหลีอยู่ต่ำกว่าบุรุษในทุกด้าน ทั้งนี้ เป็นผลมาจากการยก ย่องผู้ชายให้มีสถานภาพสูงสุดทั้งในสังคมและในครอบครัว (public and private) กล่าวกันว่า ระบบครอบครัวที่คนเกาหลียึดถือเป็นผลมาจากการนับถือลัทธิคำสอนของขงจื้อ โดยลัทธินี้เชื่อว่า หัวตั้งจักรวาลมีเพียงครอบครัวใหญ่ครอบครัวหนึ่ง ทุกสิ่งจะมีความ เกี่ยวข้องกันและกัน และจะมีการเรียงลำดับสูง-ต่ำ จากขั้นต่ำสุดคือมนุษย์ ขึ้นไปจนถึง สวรรค์ สวรรค์เป็นแหล่งรวมของทุกสิ่งและเป็นบรรพบุรุษของสรรพสิ่งบนพื้นพิภพ ดังนั้น มนุษย์จึงต้องขึ้นอยู่กับสวรรค์และต้องกระทำหรือประพฤติปฏิบัติตนตามที่ฟ้า ลิขิต ซึ่งฟ้าลิขิตนี้เป็นทฤษฎีที่ครอบคลุมไปถึงวิถีการดำรงอยู่ของสิ่งมีชีวิตทั้งหมด กฎนี้เรียกว่า “สามกั๊ก โอโรยุน” หมายถึงข้อบัญญัติ 5 ประการที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของ คนในครอบครัวใหญ่เดียวกัน

2.2.2 ข้อบัญญัติโอโรยุน ได้แก่

- (1) เป็นความสัมพันธ์ที่มีความสำคัญที่สุด ซึ่ง เกี่ยวข้องกับหลักระหว่างสวรรค์กับโลกมนุษย์ และระหว่างชายกับหญิงหรือสามีกับ ภรรยา
- (2) เป็นผลมาจากความสัมพันธ์ของข้อแรก นั่นคือ ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูกชาย
- (3) เป็นความสัมพันธ์ระหว่างพี่ชายคนโตและน้องชายรองลงมา
- (4) เป็นความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนกับเพื่อน
- (5) เป็นความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองและผู้อยู่ใต้การปกครอง

รองศาสตราจารย์ ดร.ดำรงค์ ฐานดี (2547) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ สังคมและวัฒนธรรมเกาหลี ว่า คนเกาหลีในภาพรวมและบรรยายรูปพรรณนาสัญญาณอย่างละเอียดว่า เกาหลีเป็นชนชาติที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน มีเหตุการณ์ที่สร้างความรุ่งโรจน์ทางสังคมและวัฒนธรรมมากมาย ในขณะเดียวกันก็กล่าวถึงเหตุการณ์ที่ขมขื่นและทนทุกขเวทนาอันเป็นผลมาจากปัจจัยภายนอก ดังนั้นคนเกาหลีจึงกลายเป็นคนที่ผูกพันฝังใจกับเรื่องราวในอดีต (Tenacious) สามารถปรับตัวเข้ากับทุกสถานการณ์ได้ดี (Resilient) มีวินัยในตนเองสูง (Highly disciplined) อนึ่ง คนเกาหลีเป็นคนที่ชอบการแข่งขัน (Competitive) ไม่ยอมแพ้ต่อสิ่งใดง่ายๆ ตื้อดิ่ง ดันทุรัง และไม่เกรงกลัวต่อสิ่งใด (Defiant) อย่างไรก็ตาม เมื่อมองดูลึกลงไปแล้ว คนเกาหลีจะเป็นคนโอบอ้อมอารี (Generous) มี

น้ำใจงาม (Warm-hearted) ชอบความขบขัน รักเสียงเพลงและการเต้นรำ ส่วนในอดีตนั้น ความสัมพันธ์ทางสังคมของคนอยู่ภายใต้กฎระเบียบทางจริยธรรมของขงจื้อที่เน้นความสูงต่ำทางสังคม (Hierarchical social relationship) มีมารยาททางสังคมสูงเด่น (Elaborate etiquette) รักชาติบ้านเมือง (Patriotism) เคารพนับถือและกตัญญูต่อพ่อแม่ (Filial piety) และนิยมยกย่องบุรุษ เป็นผู้นำครอบครัวและสังคม (Male domination) อนึ่ง ครอบครัวขยาย (Extended family) ถือเป็นพื้นฐานของชีวิตทางสังคมและเศรษฐกิจ อีกทั้งยึดถือการศึกษา (Education) จะนำมาซึ่งความเจริญก้าวหน้าในชีวิตตามแนวคิดของปรมาจารย์ขงจื้อ

2.2.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเป็นเพศ

รองศาสตราจารย์ ปราณี วงศ์เทศ (2534) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ เพศและวัฒนธรรม ว่า ความแตกต่างทางสรีระของหญิงและชายมีผลต่อพฤติกรรมทางสังคมด้วย ดังจะเห็นได้ว่าไม่มีสังคมใดในโลกที่กำหนดให้บรรทัดฐานของชายและหญิงเหมือนกัน ความแตกต่างของชายและหญิงมีทั้งในด้านความนึกคิด การแต่งกาย การทำงานและอีกมากมาย จนบางครั้งมีคนเสนอว่า โลกเราสามารถแบ่งวัฒนธรรมอย่างกว้างๆ ได้ 3 วัฒนธรรมคือ วัฒนธรรมของผู้ชาย วัฒนธรรมของผู้หญิงและวัฒนธรรมที่เป็นส่วนรวม เพศที่เหนือกว่า ส่วนใหญ่มักเป็นที่ยอมรับว่าเพศชายเป็นเพศที่เหนือกว่าหญิงในทุก ๆ สังคม

ตำรา ฐานดี, ปริศร์ ยิ้มเสน และ พุทธชาติ โปธิบาล (2555) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ เบิกฟ้าเกาหลี สังคม วัฒนธรรม ภาษา การสอน ว่า ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1960 เป็นต้นมาเศรษฐกิจของประเทศเกาหลีมีการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องและผลจากความเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจส่งผลให้อัตราการเข้าร่วมกิจกรรมทางด้านเศรษฐกิจของประชาชนเกาหลีเพิ่มสูงขึ้น แต่อย่างไรก็ตามเข้าร่วมกิจกรรมทางเศรษฐกิจของเพศหญิงเมื่อเปรียบเทียบกับเพศชายแล้วยังอยู่ในอัตราต่ำ ทั้งนี้เนื่องจาก ประเทศเกาหลีเป็นประเทศที่ยึดถือแนวคิดผู้ชายเป็นใหญ่ ผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิง ดังนั้นในสถานประกอบการก็เช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นกรณีของการรับสมัครงานหรือการขึ้นเงินเดือนต่าง ๆ ผู้หญิงมักจะได้รับแบ่งแยกกับผู้ชายและในสถานประกอบการผู้หญิงยังต้องประสบพฤติกรรมล่วงละเมิดทางเพศไม่ว่าจะเป็นด้านวาจา ทางกายจากผู้ชาย นอกจากนั้น ประเทศเกาหลีใต้ซึ่งเป็นประเทศที่มีความเชื่อว่าหน้าที่การเลี้ยงดูบุตรเป็นของผู้หญิง จึงทำให้ผู้หญิงจำนวนมากหลังจากแต่งงานก็ต้องลาออกจากงานเพื่อทำหน้าที่เลี้ยงดูบุตร

นรินทร์ สังข์รักษา (2551) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ คู่มือวัฒนธรรม “ตัวตนคนเกาหลี” ว่า วัฒนธรรมประเพณีของเกาหลีได้รับอิทธิพลมาจากคำสั่งสอนของขงจื้ออันส่งผลทำให้คนเกาหลีมีทัศนคติและแนวทางในชีวิตตนเองเป็นแนวปรัชญา คิม จังแท กล่าวถึง ลัทธิขงจื้อสรุปได้ดังนี้คือ ลัทธิ ขงจื้อแบ่งโลกออกเป็น 2 ส่วน คือ หยิน และหยาง ดังนั้นทุกอย่างบนโลกจะถูกแบ่งออกเป็น

2 เสมอ เช่น ผู้หญิงผู้ชาย ความนุ่มนวลความเข้มแข็ง ความอ่อนแอความแข็งแกร่ง ความสูง ความต่ำ ฯลฯ บ้านและ ครอบครัวเป็นรากฐานที่แข็งแกร่งของมนุษย์และเป็นส่วนประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งต่อโลก ดังนั้นข้อปฏิบัติ ต่าง ๆ ของมนุษย์จะทำให้สังคมเข้มแข็ง เช่น ความกตัญญู ความรักที่มีให้ต่อกัน การเลี้ยงดู สั่งสอนบุตร หลานให้เป็นคนดีของครอบครัวและของสังคม ความมีมารยาท ความมีระเบียบวินัย การร่วมมือร่วมใจ และ การไว้วางใจเชื่อใจซึ่งกันและกัน เป็นเกียรติยศของตน

ขงจื้อยังกล่าวถึงสตรีอย่างละเอียดโดยแยกหน้าที่ของสตรีออกจากบุรุษอย่างชัดเจน ดังนั้นบทบาท และหน้าที่ของสตรีและบุรุษจึงต่างกัน กล่าวคือสตรีต้องทำหน้าที่เป็นลูกสาว ลูกสะใภ้ ภรรยา แม่ แม่สามี จวบจนสิ้นชีวิต สตรีต้องมีคุณสมบัติดังนี้ คือ สงบเสงี่ยมเจียมตน อ่อนน้อมถ่อมตัว มีมารยาท เป็นแม่ศรีเรือน รู้จักปรนนิบัติทุกคนในครอบครัว จงรักภักดีและซื่อสัตย์ต่อสามี เป็นช่างทำหลังปฏิบัติตามคำสั่งอย่างไม่มี ข้อโต้แย้ง มีความอดทนอดกลั้นต่อทุกสิ่ง มีสามีได้เพียงคนเดียวในชีวิต ห้ามแต่งงานใหม่โดยเด็ดขาดแม้สามี จะเสียชีวิตในคืนแรกของการแต่งงานก็ตาม ในขณะที่สามีสามารถมีภรรยาได้หลายคน เป็นต้น

บทที่ 3

บทละคร

3.1 ข้อมูลทั่วไปของละครชุด Reply 1988

ภาพที่ 3.1.1 โปสเตอร์ละครชุด Reply 1988

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/487655465880979305/>, 2020.

Reply 1988 เล่าเรื่องราวความสัมพันธ์ ชีวิต ความรักของกลุ่มเพื่อน 5 คนและครอบครัวของพวกเขา ณ ชุมชนเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในซังมุน เขตโทบัง ย่านทางเหนือของโซล อันประกอบไปด้วย ต็อกซอน เด็กสาวเฮฮาร่าเริงและผู้หญิงคนเดียวของแก๊ง, แทค หนุ่มเงียบผู้เป็นเซียนแห่งการเล่นหมากล้อม, จองฮวัน หนุ่มขริมปากไม่ตรงกับใจ แต่แอบซ่อนความอบอุ่นไว้, ซอนอู หัวหน้าห้องและที่พึ่งพาของครอบครัวและดงรยง ตัวฮาประจำทีม รักการร้อง เต้น และฉลาดเกินตัว

ซีรีส์กำกับโดย ชินวอนโฮ (Shin Won Ho, 신원호 ; 2518 - ปัจจุบัน) เขียนบทโดย อีวูจอง (Lee Woo Jeong, 이우정 ; 2517 - ปัจจุบัน) และนำแสดงโดย อีฮเยริ (ด็อกซอน) (Lee Hye Ri, 이혜리 ; 2537 - ปัจจุบัน), ปาร์คโบกอม (แพค) (Park Bo Gum, 박보검 ; 2536 - ปัจจุบัน), โกคยองพโย (ซอนอู) (Go kyong pyo, 고경표 ; 2533 - ปัจจุบัน), รยูจุนยอล (จองฮวัน) (Ryu Jun-Yeol, 류준열 ; 2529 - ปัจจุบัน) และอีดงฮวี (ดงรยง) (Lee Dong Hwi, 이동희 ; 2528 - ปัจจุบัน)

ซีรีส์ออกอากาศครั้งแรกเมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน 2558 ก่อนจะได้รับเสียงวิจารณ์แง่บวกมากมาย รวมทั้งบนเวที Baeksang Arts Awards ครั้งที่ 52 โดยถูกเสนอชื่อเข้าชิงมากถึง 14 รางวัล และคว้ามาได้ 2 รางวัลในสาขา Best Director (TV) (ชินวอนโฮ) และ Best New Actor (TV) (รยูจุนยอล) นอกจากนี้ตอนจบของซีรีส์ยังสร้างปรากฏการณ์โดยทำยอดเรตติ้งทั่วประเทศไปได้ถึง 18.8% จึงทำให้ *Reply 1988* กลายเป็นซีรีส์ที่มียอดผู้เข้าชมตอนอวสานสูงที่สุดในประวัติศาสตร์เคเบิลทีวีเกาหลี และนักแสดงทุกคนก็กลายเป็นคนดังในช่วงข้ามคืน (ปัจจุบัน *Reply 1988* กลายเป็นซีรีส์ที่มียอดผู้เข้าชมตอนอวสานสูงที่สุดในประวัติศาสตร์เคเบิลทีวีเกาหลีเป็นอันดับที่ 2 โดยอันดับที่ 1 คือซีรีส์ *Sky Castle* ด้วยเรตติ้ง 19.2% ณ วันที่ 12 มกราคม 2562)

เรตติ้งตอนอวสานของละครชุด Reply 1988

Popcornfor2 (2553) ได้กล่าวไว้ในเว็บบล็อกว่า ละครเรื่อง “Reply 1988” ได้ทำการออกอากาศตอนสุดท้ายไปแล้วเมื่อวันเสาร์ที่ผ่านมา และได้สร้างสถิติเรตติ้งมากที่สุดจากทุกรายการของทางช่องเคเบิลทีวีในเวลา

เมื่อวันเสาร์ที่ผ่านมา ตอนที่ 20 ของละครเรื่องนี้สามารถทำเรตติ้งจากผู้ชมไปได้มากถึง 19.6% ซึ่งก็เป็นตอนอวสานของละครนับตั้งแต่ที่ออกอากาศฉายมาในเดือนพฤศจิกายน ตัวแทนจากทางช่องเคเบิล tvN กล่าวจากสถิติเรตติ้งนี้ ทำให้ละครเรื่องนี้กลายเป็นละครที่ได้รับความนิยมมากที่สุดจากทางช่องเคเบิลทีวีและทางช่องฟรีทีวีเลยทีเดียว จึงเป็นสิ่งที่พิสูจน์ได้อย่างดีเลยว่ามีความเป็นไปได้ที่ช่องเคเบิลทีวีนั้นจะผลิตละครที่ฮิตออกมาได้เช่นเดียวกัน สำหรับสถิติเรตติ้งสูงสุดของทางช่องเคเบิลทีวีที่เคยได้ทำไว้ก่อนหน้านี้ นั่นก็คือรายการประกวดร้องเพลง “Super Star K2” ซึ่งทำเรตติ้งสูงสุดไปได้ถึง 18.1% ในปี 2010

สำหรับตอนสุดท้ายของละครเรื่อง “Reply 1988” นั้น ยังถือว่าเป็นการประสบความสำเร็จสูงสุดจากละครชุด “Reply” ทั้งหมด อาทิ “Reply 1994” ในปี 2013 และ “Reply 1997” ในปี 2012 อีกด้วย

3.2 นักแสดงหลัก

ครอบครัวที่ 1 ของต็อกซอน

ภาพที่ 3.2.1 ซองดงอิล รับบทโดย ซองดงอิล

ที่มา : <https://www.kodhit.co/reply-1988/>, 2020.

มีอาซึฟเป็นพนักงานธนาคารฮานีล และเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ต้องรับภาระหนี้สินก้อนใหญ่ ทั้งที่ครอบครัวไม่ได้ร่ำรวยนักอยู่แผนกตรวจสอบการซื้อโกง เขาทำงานมาหลายปี แต่ไม่เคยได้เลื่อนตำแหน่งเลยสักครั้ง การเงินจึงมีปัญหาอยู่เสมอ

ภาพที่ 3.2.2 อีอิลฮวา รับบทโดย อีอิลฮวา

ที่มา : <https://www.kodhit.co/reply-1988/>, 2020.

มีอาซึฟเป็นแม่บ้านที่คอยดูแลลูกทั้งสามคนอยู่ที่บ้าน ดูแลเรื่องการเงินของลูก และมักเป็นคนห้ามโบรากับต็อกซอนที่ทะเลาะกันอยู่เสมอ มีจิตใจดีชอบช่วยเหลือและแบ่งปันเพื่อนบ้านอยู่เสมอ

ภาพที่ 3.2.3 ซองโบรา รับบทโดย รยฮเยยอง

ที่มา : <https://www.kodhit.co/reply-1988/>, 2020.

มีอาซึฟเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยโซล ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยอันดับ 1 ของเกาหลี เป็นคนฉลาด แต่มีนิสัยที่ใจร้อนและไม่ค่อยกล้าแสดงความรักต่อคนอื่น และมักจะทะเลาะกับน้องสาวอยู่เป็นประจำ

ภาพที่ 3.2.4 ซองต็อกซอน รับบทโดย ลีฮเยริ

ที่มา : <https://www.kodhit.co/reply-1988/>, 2020.

มีอาซึฟเป็นนักเรียน เป็นคนหัวไม่ดี มักทะเลาะกับพี่สาวอยู่เสมอ ไม่ค่อยตั้งใจเรียนอย่างที่พ่อแม่คาดหวัง ถึงแม้ไม่ค่อยชอบเรื่องเรียนแต่ก็มีความฝันว่าจะเลี้ยงดูพ่อแม่ได้ เป็นคนจิตใจดี เป็นคนตลก และเป็นที่รักของคนในหมู่บ้านและในครอบครัว

ภาพที่ 3.2.5 ซองโนฮิล รับบทโดย ชเวซองวอน

ที่มา : <https://www.kodhit.co/reply-1988/>, 2020.

มีอาซึฟเป็นนักศึกษา เป็นลูกชายคนเดียวและเป็นลูกคนสุดท้องของบ้าน แม้จะไม่ฉลาดนัก แต่มีความซื่อสัตย์และจิตใจดี มีความสามารถในการร้องเพลง แต่แสดงออกไม่ได้เพราะ พ่อแม่มักจะคิดว่า การร้องเพลง ไม่สามารถเลี้ยงดูครอบครัวได้

ครอบครัวที่ 2 คิมจองฮวัน

ภาพที่ 3.2.6 คิมซองกยูน รับบทโดย คิมซองกยูน

ที่มา : <https://www.kodhit.co/reply-1988/>, 2020.

มีอาซึฟเป็นธุรกิจส่วนตัวเกี่ยวกับเครื่องใช้ไฟฟ้า อารมณ์ดีตลอดเวลา มักจะมีมุขตลกคอยเล่น แต่คนรอบข้างมักจะไม่ชอบใจนักและตำหนิบ่อยครั้งเพราะเขาอารมณ์ดีเกินวัยที่ควรจะเป็น

ภาพที่ 3.2.7 รามริน รับบทโดย รามริน

ที่มา : <https://www.kodhit.co/reply-1988/>, 2020.

มีอาชีพเป็นแม่บ้านคอยดูแลลูกชายและ สามี่ และเป็นผู้นำครอบครัวชอบอยู่กับกลุ่มเพื่อนบ้านด้วยกัน และกลุ่มใจที่สามี่เป็นคนไม่จริงจังกับชีวิตเลย

ภาพที่ 3.2.8 คิมจงบง รับบทโดย อันแจฮง

ที่มา : <https://www.kodhit.co/reply-1988/>, 2020.

เป็นลูกชายคนโตของบ้านที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยทั้งหมด 6 ครั้งแต่ก็ไม่มีแววจะเข้าได้สักครั้ง มีจิตใจดี ซื่อสัตย์ สนใจทุกเรื่องยกเว้นเรื่องสอบเข้ามหาวิทยาลัย และมีโรคประจำตัวเกี่ยวกับหัวใจ ทำให้พ่อและแม่เป็นห่วงมากที่สุด

ภาพที่ 3.2.9 คิมจองฮวัน รับบทโดย รยจุนยอล

ที่มา : <https://www.kodhit.co/reply-1988/>, 2020.

เป็นลูกชายคนสุดท้ายที่มีนิสัยเย็นชา หน้าตานิ่งเฉยเฉย แต่มีจิตใจดี ไม่ค่อยแสดงความรักให้ครอบครัวเห็นอย่างเปิดเผยแต่รักครอบครัวมาก เป็นคนฉลาดสอบได้อันดับที่ 1 ของโรงเรียนอยู่เป็นประจำ

ครอบครัวที่ 3 ของซอนอู

ภาพที่ 3.2.10 คิมซอนยอง รับบทโดย คิมซอนยอง

ที่มา : <https://www.kodhit.co/reply-1988/>, 2020.

อายุน้อยที่สุดในบรรดากลุ่มแม่บ้าน อารมณ์ดี กระตือรือร้น ขยันและอดทนต่อปัญหาเพื่อนลูกชายและลูกสาวเพราะสามีเสียชีวิตไปนานแล้ว จึงอยากทำหน้าที่แม่ให้ดีที่สุดสำหรับลูก แต่ไม่ถูกกับแม่สามี

ภาพที่ 3.2.11 ของซอนอู รับบทโดย โคกยองโพ

ที่มา : <https://www.kodhit.co/reply-1988/>, 2020.

ลูกชายคนโตของบ้าน จึงเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ต้องดูแลแม่ และน้องสาว
ได้รับตำแหน่งประธานนักเรียน และหัวหน้าห้องเพราะเป็นคนเก่ง ฉลาด และมีความ
รับผิดชอบมาก จึงได้รับการไว้วางใจจากครูอยู่เสมอ รักแม่และน้องสาวมาก

ภาพที่ 3.2.12 ของจินจู รับบทโดย คิมซอล

ที่มา : <https://www.kodhit.co/reply-1988/>, 2020.

ลูกสาวคนสุดท้อง และเป็นคนที่อายุน้อยที่สุดในหมู่บ้าน เป็นเด็กร่าเริง ชอบ
เต้นและชอบกินกล้วย ด้วยความน่ารักเหล่านี้ ทำให้จินจูจึงเป็นที่รักของครอบครัวและ
คนทั้งหมู่บ้าน

ครอบครัวที่ 4 ขเวแท้ก

ภาพที่ 3.2.13 ขเวมุซง รับบทโดย ขเวมุซง

ที่มา : <https://www.kodhit.co/reply-1988/>, 2020.

มีอาซีฟเปิดร้านนาฬิกา และเพชรพลอย ถึงแม้ไม่มีลูกค้าแต่เขาก็ขยันเปิดร้านทุกวัน เพราะภรรยาเสียชีวิตตั้งแต่ลูกยังเล็ก จึงอยู่กับลูกชายเพียงสองคน เป็นคนที่ดูเหมือนจะเย็นชาเพราะไม่แสดงความรู้สึกแต่จริง ๆ แล้วรักและเป็นห่วงลูกมาก

ภาพที่ 3.2.14 ขเวแท้ก รับบทโดย พัคโบกอม

ที่มา : <https://www.kodhit.co/reply-1988/>, 2020.

มีอาซีฟเป็นนักเล่นหมากล้อมมีอาซีฟ จึงตัดสินใจเลิกเรียนหนังสือและเอาดีในด้านหมากล้อมจนได้รับรางวัลและเงินรางวัลมากมาย เพราะหมกหมุ่นกับหมากล้อมมากจนทำให้ทุกคนต้องคอยดูแลเขาเหมือนน้องเล็กของหมู่บ้าน

ครอบครัวที่ 5 รยูดงรยง

ภาพที่ 3.2.15 รยูแจมยอง รับบทโดย ยูแจมยอง

ที่มา : <https://www.kodhit.co/reply-1988/>, 2020.

เป็นครูใหญ่ของโรงเรียนมัธยมชายล้วนที่เด็ก จึงมีความโหดและเข้มงวดมากกับลูกชายที่ไม่ค่อยสนใจเรียน เขาจึงเข้มงวดมากเพราะกลัวลูกจะไม่ได้ดีในอนาคต แต่แท้จริงแล้วเขาเป็นคนตลก ชอบเต้น ชอบร้องเพลง และรักลูกชายของเขามากที่สุดที่ทำได้ไปเพราะความเป็นห่วง

ภาพที่ 3.2.16 รยูดงรยง รับบทโดย อีตงฮี

ที่มา : <https://www.kodhit.co/reply-1988/>, 2020.

มีอาซิปเป็นนักเรียน ที่ชอบเล่นตลก ร้องเพลงและเต้นเป็นชีวิตจิตใจ ถึงแม้ว่าเขาจะไม่เก่งเรื่องการเรียนเลย แต่เขาก็พยายามที่จะค้นหาสิ่งที่ตัวเองต้องการอยู่ตลอดเวลา ต้องการความอบอุ่นจากพ่อแม่ที่ยุ่งจากการทำงานอยู่เสมอ

3.3 เนื้อเรื่องย่อ

ละครชุด Reply 1988 เป็นละครที่ย้อนไปดูเกาหลีใต้ ในยุคปลาย 80 และต้น 90 ที่คาบเกี่ยวความเป็นแอนะล็อก และดิจิทัล รวมถึงเนื้อหาที่ยังสะท้อนถึงความอบอุ่นของครอบครัว ความเป็นเพื่อน และสังคมของเกาหลีใต้ในยุคนั้น ในตลอด 20 ตอนของเรื่อง ซึ่งทำให้เราผูกพัน และรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งกับชีวิตของตัวละคร และย่านซังมุนดง โดยประกอบไปด้วย 5 ครอบครัว ที่ต่างเรื่องราวกันแต่อยู่ภายในหมู่บ้านเดียวกัน โดยเรื่องราวนั้นเล่าย้อนไปสมัยวัยเด็กจนถึงวัยโต เราจึงเห็นความเปลี่ยนแปลงของตัวละครที่มีความผูกพันและเกี่ยวเนื่องกัน โดยละครเรื่องนี้ได้ถ่ายทอดให้เห็นเรื่องของแต่ละครอบครัว และทุกครอบครัวมีความสัมพันธ์สนิทสนมเกื้อกูลกัน ตลอดภายในเรื่อง โดยแต่ละครอบครัวประกอบไปด้วยดังนี้

ครอบครัวที่ 1 ซองด็อกซอน ประกอบไปด้วย พ่อ แม่ พี่สาว ตัวซองด็อกซอน และน้องชายถึงแม้ครอบครัวจะไม่ได้ร่ำรวยเงินทองอะไรมาก แต่มีการเกื้อกูลกันเป็นอย่างดี แม่เป็นคนดูแลเรื่องการเงิน ส่วนของมีหน้าที่ทำงานหาเงิน ถึงแม้ว่าครอบครัวจะมีหนี้สินมากมาย แต่แม่และพ่อที่ประกอบอาชีพเป็นพนักงานธนาคารยังคงดูแลลูกอย่างใกล้ชิด โดยลูกคนโตที่สุดของบ้าน หรือ ซองโบรานั้นได้สอบติดมหาวิทยาลัยอันดับ 1 ของประเทศเกาหลีตามที่พ่อแม่หวังไว้ได้ แต่ลูกสาวคนที่ 2 หรือซองด็อกซอนนั้นกลับไม่มีแววที่จะเข้ามหาวิทยาลัยได้เลย พ่อแม่เลี้ยงดูซองโบรา มาด้วยกาตามใจจึงทำให้ ซองด็อกซอนน้อยใจอยู่บ่อยครั้งที่ต้องเป็นอย่างพี่ ใช้ของต่อจากพี่และต้องประหยัดเพื่อครอบครัว แต่ถึงอย่างนั้นซองด็อกซอนก็ยังมีจิตใจดี ร่าเริงเป็นที่รักของคนในหมู่บ้าน ซึ่งต่างกับซองโบราที่เอาแต่เรียนหนังสือ และไม่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีสักเท่าไร

ครอบครัวที่ 2 คิมจองฮวาน ประกอบไปด้วย พ่อ แม่ พี่ชายและตัวคิมจองฮวาน ครอบครัวนี้เคยยากจนมากมาก่อน จนถึงขนาดต้องอดมื้อกินมื้อและอยู่ห้องเล็กเท่าหนู แต่แล้วในวันหนึ่งเมื่อลูกชายคนโตหรือคิมจองบงนั้น ได้ขอใบการสะสมลอตเตอรี่ ถึงแม้จะไม่ชอบใจเท่าไรหรือนักที่นำเงินที่มีไปซื้อลอตเตอรี่เพื่อเก็บในสมุดสะสม แต่แล้วลอตเตอรี่ใบนั้นคือลอตเตอรี่รางวัลที่ 1 ที่ทำให้ครอบครัวคิมจองฮวานมีกินได้จนทุกวันนี้ พ่อของจองฮวานเปิดร้านเครื่องใช้ไฟฟ้า ส่วนแม่ของจองฮวานนั้นเป็นเพียงแม่บ้านที่คอยดูแลลูกๆ และเป็นผู้นำครอบครัว แม่จองฮวานมีนิสัยตัดสินใจเด็ดขาด ส่วนพ่อของจองฮวานนั้นมีนิสัยติดตลก ชอบเล่นมุกและไม่ค่อยจริงจังกับชีวิต พ่อและแม่ของจองฮวานจึงทะเลาะกันบ่อยครั้ง ส่วนตัวจองฮวานเองนั้นมีนิสัยเงียบขรึม ขยันตั้งใจเรียน เป็นความหวังของครอบครัว และพี่ชายของจองฮวานยังคงชอบสะสมทุกอย่างยกเว้นตั้งใจเรียนเพื่อเข้ามหาวิทยาลัยอย่างที่พ่อแม่หวังไว้

ครอบครัวที่ 3 ซองซอนอู ครอบครัวนี้ประกอบไปด้วย พ่อ แม่ ซอนอูและน้องสาว พ่อของซอนอูเสียชีวิตไปหลังจากน้องสาวเกิดได้ไม่นาน ซอนอูจึงอยากเป็นเสาหลักของบ้านที่จะดูแล

ดูแลน้องสาวให้ดีที่สุดที่สุด ครอบครัวชอบอนุพอมิพอกิน และใช้เงินประกันชีวิตของพ่อในการจุนเจือครอบครัวอยู่ตลอดๆ แต่ครอบครัวชอบอนุเต็มไปด้วยความอบอุ่น ชอบอนุได้รับตำแหน่งเป็นประธานนักเรียนและหัวหน้าห้องเพราะเรียนเก่ง จึงทำให้แม่ภูมิใจเป็นอย่างมาก ถึงแม้ครอบครัวชอบอนุจะไม่มีพ่อเหมือนครอบครัวอื่น ๆ แต่แม่ของชอบอนุดูแลชอบอนุและลูกสาวคนเล็ก (จินจุ) เป็นอย่างดี ชอบอนุเองก็ไม่เคยทำให้แม่หนักใจ จนคนทั้งหมู่บ้านต่างยกให้ชอบอนุเป็นลูกที่ดีอันดับ 1 ในหมู่บ้าน ที่ใคร ๆ ต่างอิจฉาที่ได้ชอบอนุเป็นลูกชาย

ครอบครัวที่ 4 ชเวแท็ก ครอบครัวของชเวแท็กมีเพียง พ่อ และตัวแท็กเอง แม่ของแท็กเสียชีวิตไปตั้งแต่แท็กยังเด็ก ๆ พ่อของแท็กเองกินเหล้าเมาและไม่ยอมก้าวเดินต่อไป จนกระทั่งแม่ของชอบอนุได้ชวนพ่อของแท็กมาเริ่มต้นชีวิตใหม่ ในหมู่บ้านที่ชงมุนดง พ่อของแท็กจึงได้พาแท็กมาด้วยพร้อมทั้งสัญญาว่าจะดูแลแท็กเป็นอย่างดีไม่ให้แท็กรู้สึกขาดที่แม่ไม่อยู่ พ่อของชองดีออกชอบเองกลัวว่าแท็กในวัยเด็กจะเหงา จึงชวนไปเล่นหมากล้อมกับผู้ใหญ่หลังจากนั้นแท็กก็สนใจและหมกหมุ่นแค่เพียงหมากล้อมมาตลอดจนกระทั่งได้ทำเป็นอาชีพได้รับเงิน ชื่อเสียง และรางวัลมากมายจากการแข่งหมากล้อมทั้งในและต่างประเทศ แท็กเองไม่ได้เข้าเรียนมัธยมเหมือนเพื่อนๆ ทำให้แท็กเองไม่ค่อยมีความรู้ในการใช้ชีวิตสักเท่าไร แต่เพราะแท็กเป็นเด็กอ่อนน้อม ถ่อมตนกับผู้ใหญ่อยู่เสมอ จึงทำให้เพื่อนๆ และคนทั้งหมู่บ้านในชงมุนดงต่างเอ็นดูและช่วยกันดูแลแท็กมาตลอด

ครอบครัวที่ 5 รยูดงยอง ครอบครัวนี้ประกอบไปด้วย พ่อ แม่ และตัวดงยองเอง พ่อของดงยองเป็นครูใหญ่สุดโหดในโรงเรียนมัธยมชายล้วนที่เด็กในหมู่บ้านเรียนอยู่และลูกตัวเองก็เรียนอยู่ด้วย พ่อของดงยองหวังว่า เขาจะโตและตั้งใจเรียนหนังสือจนสามารถเข้ามหาวิทยาลัยและดูแลตัวเองได้ พ่อของเขามีท่าทีโหดมาตลอด แต่จริง ๆ แล้วเขาเพียงกลัวว่าลูกชายจะล้มเหลวแบบที่เขาเคยเป็นในสมัยวัยรุ่น ส่วนแม่ของดงยองนั้นได้ฉายาว่า เจ้าแม่ประกัน 8 ปีซ้อน เนื่องจาก แม่ของเขาทำหน้าที่เป็นคนขายประกันและตั้งใจทำงานมากจนไม่มีเวลาดูแลหรือคอยสั่งสอนดงยองเลย แต่ถึงจะเป็นแบบนั้น ดงยองก็ไม่เคยนอกกลุ่มนอกรทาง เขาเพียงแค่มองชอบการเรียนหนังสืออยากใช้ชีวิตของตัวเอง และอยากให้แม่มีเวลาว่างพอที่จะพูดคุยและดูแลเขาก็เท่านั้นเอง

ทุกครอบครัวที่กล่าวมาทั้งหมด เป็นครอบครัวในหมู่บ้านชงมุนดงที่คอยดูแลและเกื้อกูลกันมาตลอด โดยละครชุด Reply 1988 เป็นละครที่เกี่ยวกับมิตรภาพ ครอบครัว และวัฒนธรรมเกาหลีที่เติบโตมาเรื่อย ๆ และสุดท้ายแล้วเมื่อทุกอย่างพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยจึงทำให้ทุกต้องโบกมือลาหมู่บ้านแห่งนี้ เหลือเพียงแค่ความทรงจำในวัยเด็กไปจนถึงมัธยมเท่านั้น

3.4 วิเคราะห์องค์ประกอบละครที่ปรากฏในละครชุด Reply 1988

1. โครงเรื่อง (Plot) ละครชุด Reply 1988 จะมีการแบ่งให้มีส่วนประกอบต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1.1 การกระทำในละคร (Dramatic action)

การเสนอเรื่องราวของละครชุด Reply 1988 มีลักษณะในการบรรยายเป็นเสียงของนางเอก (ชองด็อกซอน) และมีฉากพูดคุยเพื่อเล่าเรื่องราวของเหตุการณ์ทั้งหมด ในตอนจบของแต่ละตอนมีลักษณะเป็นการบรรยายถึงข้อคิดถึงตอนนั้น ๆ เพื่อเป็นการปิดเรื่อง จากฉากในตอนที่ 2 ที่พ่อของด็อกซอนนั้นต้องเสียแม่ผู้ให้กำเนิดไป ส่วนด็อกซอนเองก็รักคุณย่ามาก แต่เมื่อมาถึงงานศพกลับพบว่า ผู้ใหญ่เอาแต่พูดคุยเฮฮา เล่าเรื่องราวสารทุกข์สุขดิบกันมากกว่าที่จะร้องไห้เพราะคุณย่าเสียชีวิตไปแล้ว แต่ในที่สุดแล้วด็อกซอนก็ได้เห็นว่าทุกคนต่างแอบร้องไห้แอบเสียใจอยู่เหมือนกัน ในเรื่องจึงมีการบรรยายเป็นเสียงของด็อกซอนเพื่อให้ข้อคิดเรื่องนี้ว่า

“ผู้ใหญ่ก็แค่อดทนกับสิ่งที่ต้องเผชิญ พวกเขาแค่ยุ่งอยู่กับเรื่องต่าง ๆ ในฐานะผู้ใหญ่ แค่ทำเป็นเข้มแข็งเพราะความกดดันที่มาพร้อมกับอายุ ผู้ใหญ่ก็รู้สึกเจ็บปวดเหมือนกัน”

1.2 การปูพื้น (Exposition)

ในการปูพื้นของเรื่องนี้มักเริ่มจากการที่ตัวละครเริ่มพูดคุยกันถึงเรื่องราวในอดีตที่เคยเกิดขึ้น ทำให้ผู้ชมได้ทราบถึงเรื่องราวในอดีต ในละครชุดนี้มีการเล่าเรื่องราวในอดีตสลับไปมากับปัจจุบัน ทำให้ผู้ชมสามารถจับใจความได้ว่า มีอะไรเกิดขึ้นก่อนหน้านั้น ในอดีตเป็นอย่างไรถึงมีผลมาถึงเหตุการณ์ปัจจุบัน จากในฉากตอนที่ 1 หลังจากพ่อของด็อกซอนเงินเดือนออกและกลับบ้านพร้อมซองเงินเดือน แต่เงินเดือนในซองกลับไม่ตรงตามจำนวนที่ระบุไว้

แม่ของด็อกซอน : นี่ ทำไมเงินเดือนไม่ครบ ขาดไปตั้ง 110,000 วอน

พ่อของด็อกซอน : รู้แล้วว่า ฉันเอาไปซื้อหนังสือนะ ก็ชอกจิ้นลูกชายของพี่ยองชอลนะ เขาไปเซ็นค้ำประกันอะไรไม่รู้ แล้วก็โดนโกง! แต่เขาตั้งใจทำมาหากิน ดิ้นรนเอาชีวิตรอด เขาแบกหนังสือมาขายที่ธนาคาร แล้วฉันจะทำเฉยใส่เขาได้ยังไงล่ะ จริงไหม?

แม่ของด็อกซอน : เขาเดือดร้อนคนเดียวหรือไง เราก็เดือดร้อนเหมือนกันเราหมดตัวก็เพราะหน้าที่คุณไปร่วมเซ็นค้ำตัวเงิน ใครช่วยใครกันแน่

พ่อของต๋อชอน : แต่ถึงยังไง เราก็ยังมีพอกินพอใช้

แม่ของต๋อชอน : เราปากกัดตีนถีบต่างหากล่ะ! ค่าเรียนเสริมของต๋อชอน กับโน้ตก็ยังไม่ได้ง่าย ไหนจะค่าเทอมปีหน้าของโบราอีกล่ะ คุณทำเหมือนฉันเป็นคนเลี้ยงน้ำใจ ฉันไม่กล้าเลี้ยงกาแพใคร ด้วยซ้ำ เพราะต้องใช้เงินอย่างประหยัด

1.3 การเตรียมเรื่อง (Foreshadowing)

ละครชุด Reply 1988 มีการวางเรื่องที่เล่าเรื่องเหตุการณ์ก่อนที่จะไปถึงเหตุการณ์จริง ๆ โดยเหตุการณ์ที่เล่าจะมีความเชื่อมต่อกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในตอนถัดไป

1.4 จุดเริ่มเรื่อง (Point Of Attack)

ในจุดเริ่มเรื่องนักเขียนมีการวางตอนที่ 1 ที่เปิดมาเกี่ยวกับทุกบ้านต่างนำอาหารมาให้กันและกัน เพื่อเป็นการเล่าว่าเรื่องราวในต่อไปนี้เป็นอย่างไร จากฉากในตอนที่ 1 เมื่อพ่อของจองฮวานจะกลับมาทานข้าวที่บ้านโดยไม่ได้บอกไว้ก่อน แม่จองฮวานจึงไม่ได้หุงข้าวเพื่อไว้ทำให้ต้องไปขอข้าวของบ้านข้างล่าง

แม่ของจองฮวาน : จองฮวาน! ลงไปขอข้าวข้างล่างมาด้วยนึ่งและเอาขึ้นไปด้วย

จองฮวาน : ครับ

เมื่อถึงบ้านข้างล่างแล้ว จองฮวานมองเห็นซองต๋อชอนที่กำลังล้างผักอยู่จึงมีการแก้งผลึกที่ทักทายที่แสดงถึงความสนิทสนม

แม่ของต๋อชอน : อ้าว จองฮวานเองเหรอ

จองฮวาน : แม่บอกให้ผมเอามาให้ครับ

แม่ของต๋อชอน : ว้าว แม่ทำสลดเหรอ

จองฮวาน : แม่ฝากถามด้วยครับว่าขอข้าวสักถ้วยได้ไหม

แม่ของต๋อชอน : อ้อ ได้สิ ได้ยินว่าพ่อเธอจะกลับบ้านดีก แต่เปลี่ยนใจกลับเร็วแล้วสินะ เรียบร้อยแล้วล่ะ โอ้เกือบลืมเลย รอดี๋ยวนะ เดียวบ่าแบ่งกิมจิหิวโซทำฝากไปให้แม่

และหลังจากนั้นไม่นาน ทุกคนในหมู่บ้านก็ใช้ลูกของตัวเองในการเอาอาหารไปให้แต่ละบ้านสลับให้กันไปมา ซึ่งทำให้เห็นถึงความสนิทสนมของคนในหมู่บ้าน จึงเป็นจุดเริ่มเรื่อง ที่ผู้กำกับต้องการแสดงให้เห็นถึงเรื่องราวความผูกพันในเรื่องที่จะดำเนินต่อไปในตอนถัดไป

1.5 เหตุการณ์กระตุ้น (Inciting incident)

เหตุการณ์กระตุ้นในเรื่องนี้คือในช่วง 00:37:16 ของตอนที่ 15 เป็นตอนที่ตัวละครหลักของดีด็อกซอนได้ประสบกับปัญหาในเรื่องผลการเรียนเมื่อเป็นวันที่ทางโรงเรียนต้องการพบผู้ปกครองเพื่อพูดคุยถึงผลการเรียนของนักเรียนแต่ละคน โดยก่อนหน้านี้แม่ของดีด็อกซอนได้ไปหาหมอและเขาทำนายว่า ดีด็อกซอนจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้อย่างแน่นอน ถ้าเปลี่ยนชื่ออัปมงคลอย่างของดีด็อกซอนไปเป็นชองชวยอน

โรงเรียนมัธยมปลายสตรีซังมุน

(สถิติการรับ 103 มหาวิทยาลัย 1989)

แม่ : คุณครูคะ

คุณครู : คะ

แม่ : ฉันไม่คาดหวังให้ลูกเข้ามหาวิทยาลัยได้หรอกคะ แค่เข้าที่ที่ได้เรียนสี่ปี ที่ไหนก็ได้หมดคะ พ่อชวยอน (ดีด็อกซอน) ฉันไม่ได้ตั้งความหวังเอาไว้สูงเลยคะ

คุณครู : ด้วยคะแนนของชวยอนตอนนี้ มหาวิทยาลัยที่เรียนสี่ปีก็เป็นเรื่องยากคะ

แม่ : คุณพระ..

คุณครู : ดูจากคะแนนแล้ว มหาวิทยาลัยแบบสี่ปีก็เสี่ยง ยิ่งมหาวิทยาลัยในโซลยิ่งยากขึ้นไปอีกคะ

แม่ : เข้าใจแล้วคะ

คุณครู : คุณแม่คะ ยังมีเวลาอีกหนึ่งปีนะคะ ถ้าตั้งใจเรียนอย่างหนักตั้งแต่ตอนนี้ ก็ยังพอมีหวังนะคะ ทุกอย่างขึ้นอยู่กับว่า นับจากนี้ไปจะตั้งใจมากแค่ไหนคะ ยังมีนักเรียนอีก 400 คนที่มีคะแนนต่ำกว่าชวยอนนะคะ ครูก็จะกวาดขันให้มากขึ้นคะ คุณ

แม่

ด้านหน้าห้องพักอาจารย์ แม่ของดีด็อกซอนออกมาจากห้องด้วยท่าที่ผิดหวังและเสียใจ แต่ยังคงจับมือของดีด็อกซอนไว้แน่นด้วยความเป็นกังวลลูกสาว

แม่ : เข้าห้องเถอะ แม่จะกลับแล้ว กลับเข้าไปเรียนหนังสือ

ดีด็อกซอน : แม่ หนูผิดไปแล้ว

แม่ : ดีด็อกซอน.. แม่ไม่เป็นอะไร กลับเข้าห้องเรียนเถอะนะ

ด็อกซอน : แม่ยอมแพ้ในตัวหนูแล้วหรือ ใช่ไหมแม่ ทำไมแม่เรียกหนู
ว่าด็อกซอนล่ะ หนูคือซุยนนะแม่! หนูขอโทษนะแม่
หนูขอโทษ

แม่ : ไม่เป็นไรลูก ไม่เป็นไร ไม่เป็นไรนะด็อกซอน

หลังจากเหตุการณ์ครั้งนี้ด็อกซอนได้มีแรงกระตุ้นทำให้ของด็อกซอนตั้งใจเรียนกว่าเดิม เพื่อเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้ และไม่ยอมทำให้แม่ผิดหวังในตัวด็อกซอนอีก

1.6 ความยุ่งยาก (Complication)

เหตุการณ์กระตุ้นคือความยุ่งยากในละครชุดนี้คือ เป็นช่วง 00:58:30 ตอนที่ 12 เมื่อของซอนอูได้รู้ความจริงว่าแม่ของตัวเองนั้นได้แอบรับงานทำความสะอาดโรงอาบน้ำ และมีอาการปวดข้อมือเพราะทำงาน เพื่อให้ตัวเองได้มีเงินเรียนหนังสือและซื้อของเหมือนกับเพื่อนคนอื่น ๆ เขา และความยุ่งยากนี้ได้เข้ามาพร้อมกับช่วงที่ของซอนอูตั้งใจเรียนหนังสือจนถึงดึก และได้กลับมาพบว่าคนที่คอยดูแลแม่ของตัวเองตลอดเวลานั้นคือ คุณลุงขเวมุของ หรือว่าพ่อของแท้ที่นั่นเอง ที่คอยดูแลจินจู(น้องสาวของของซอนอู) และคอยยื่นรับแม่ของตัวเองกลับจากที่ทำงานยามดึกคืน เหตุการณ์ความยุ่งยากในครั้งนี้ทำให้ของซอนอูสับสนและคิดทบทวนสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยความเสียใจ

1.7 การค้นพบ (Discovery)

การค้นพบในละครชุดนี้คือ ตอนที่ซเวแท้กนั่งคุยกับซอนอูเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพ่อของเขาเองและแม่ของซอนอู (ตอนที่ 17 นาทีที่ 00:26:36) ทำให้เห็นว่าแท้กตัดสินใจที่จะยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้น และมันเป็นการลงเอยที่ดี

ซอนอู : แท้ก.. ซ่างมันเถอะ

แท้ก : ซอนอู ก่อนหน้านี้มีวันนึง ฉันกลับบ้านเร็วหลังจากไปสโมสร ฉันเห็นพ่อของฉัน เอน้ำไปคลุกข้าวเย็น ๆ กินคนเดียว พ่อไม่คิดว่าฉันจะกลับเร็ว พ่อตกใจจนลุกลี้ลุกลอนไปหมด นายรู้ไหมว่าฉันคิดอะไร ตอนที่เห็นพ่อลุกลี้ลุกลอน ตกใจจนทำตัวไม่ถูก ตอนที่ฉันมองพ่อจากข้างหลัง ฉันคิดว่ามันคงจะดี ถ้ามีคนดี ๆ สักคนมาอยู่ข้างพ่อ ฉันดีใจนะที่คนนั้นเป็นแม่นาย โลงอกเลย

ซอนอู : นายโอเคใช่ไหม ไม่คิดถึงแม่ของนายแล้วหรือ

แท้ก : แม่ฉันเสียไปนานแล้ว ก็เลยทำใจได้ง่ายกว่ามั้ง

เสียงดนตรีของความสบายใจดังขึ้น พร้อมทั้งรอยยิ้มของซอนอูและแท็ก

1.8 จุดสูงสุด (Climax) จุดสูงสุดในละครเรื่องนี้ ปรากฏใน (ตอนที่ 8 นาที่ที่ 00:41:27) ฉากที่ครอบครัวของจองฮวานเตรียมตัวสำหรับการผ่าตัดหัวใจของจองบง เป็นความตึงเครียดที่พ่อและแม่ของจองฮวานกังวลในการผ่าตัดครั้งนี้มาก ถึงแม้ว่าจะไม่เคยแสดงออกให้ลูกเห็นสักครั้ง และความตึงเครียดมีมากขึ้นไปเรื่อย ๆ เมื่อจองบงเก็บของทุกอย่างที่ตัวเองชอบให้จองฮวาน เหมือนว่าเขาเองจะไม่รอดจากการผ่าตัดครั้งนี้แล้ว

แม่ของจองฮวาน : เป็นการผ่าตัดแบบง่าย ๆ ไข้ไหมคะ

คุณหมอ : โลกนี้ไม่มี การผ่าตัดไหนง่ายหรือจนกระทั่ง ต้องผ่าถึงจะรู้

พ่อของจองฮวาน : แต่ได้ยินมาว่า ปกติใช้เวลาผ่าตัดแค่ชั่วโมงเดียว

คุณหมอ : ผมเป็นหมอผมยังไม่รู้แน่ชัดเลย คุณพ่อทราบได้ใจครับ จะรู้ก็เมื่อผ่าจริงครับ

ภาพตัดมาที่จองบงที่นั่งฟังทุกการสนทนาระหว่างคุณหมอที่ผ่าตัดและพ่อแม่ จึงทำให้จองบงแสดงสีหน้ากังวลกับการผ่าตัดของตัวเองมากขึ้นกว่าเดิม

จากบทละครในตอนนี้ทำให้เห็นว่าคุณหมอไม่ได้มีการพูดปลอบให้พ่อและแม่ของจองฮวาน สบายใจกับการผ่าตัดครั้งนี้เลย ทำให้ฉากนี้จึงมีความเครียดมากขึ้นไปเรื่อย ๆ

แม่ของจองฮวานเห็นว่าจองบงนอนมีสีหน้าคร่ำครีดยุ่่นั้นจึงลุกขึ้นไปพูดคุยกับลูก เพื่อหวังให้ลูกรู้สึกสบายใจขึ้น

แม่ของจองฮวาน : รีบนอนเถอะ พรุ่งนี้ลูกต้องผ่าตัดนะ

จองบง : ผมนอนไม่หลับครับ

แม่ของจองฮวาน : ทำไมล่ะ กลัวมันหรือ

จองบง : นิดหน่อย

จองบงตอบด้วยน้ำเสียงไม่เข้มแข็งนัก

แม่ของจองฮวาน : ตอนบ่แม่เพิ่งถามพยาบาลทุกคนไปว่า การผ่าตัด มีโอกาสผิดพลาดไหม เขาบอกว่าไม่มีเลยจริง ๆ นะ แม่เคยโกหกลูกหรือ แล้วก็ตอนเย็นแม่ไปกินเนื้อติดซี่โครงกับพ่อมาด้วยนะ ถ้าแม่กังวลเรื่องผ่าตัดคงไม่ออกไปไหนแน่ แต่พ่อแม่ไม่กังวลเลยสักนิด เพราะงั้นลูกไม่ต้องกังวลนะ รีบพักผ่อนซะ เข้าใจไหม ลูกแม่เป็นอะไรไป ผ่าตัดใหญ่ลูกก็ผ่านมาแล้ว

จองบง : ก็แม่น่ะ เป็นคนเข้มแข็งนี่ครับ แม่เข้มแข็งจริง ๆ แต่ลูกกลับ
ร่างกายอ่อนแอ หัวใจก็อ่อนแอ

แม่ของจองฮวาน : แล้วทำไมลูกต้องอ่อนแอด้วยล่ะ ลูกได้เชื่อแม่มา
ลูกต้องเข้มแข็งสิ คิดว่าทุกคนรอดจากการผ่าตัด
ยากๆได้เหมือนลูกเธอ จองบง ลูกเก่งมาก ๆ เลย
นะ ลูกเข้มแข็งกว่าแม่อีก แล้วก็เก่งกว่าแม่เยอะ
เลย นอนเถอะแม่ไปคู่วีระ

ภาพตัดมาที่แม่นั่งกังวลและแอบร้องไห้อยู่คนเดียวตรงจุดคู่วีระของโรงพยาบาล
เนื่องจากจริง ๆ แล้วแม่เองกังวลมากกว่าลูกเสียอีก หลังจากนั้นไม่นานคุณหมอ
ท่านเดิมมาเห็นเข้าจึงได้เดินเข้ามาพูดคุยด้วย

คุณหมอ : ทำอะไรอยู่เธอครับ

แม่ของจองฮวาน : อ้าวคุณหมอ

คุณหมอ : ทำไมยังไม่นอนครับ

แม่ของจองฮวาน : คู่วีระค่ะ

คุณหมอ : คุณแม่ครับ ไม่ต้องกังวลนะครับ มันเป็นการผ่าตัดที่ไม่
ยุ่งยากครับ ง่ายเลยล่ะครับ ไม่เกินหนึ่งชั่วโมงหรอกครับ
แทบไม่มีปัจจัยความเสี่ยงเลยด้วย ไม่ต้องกังวลนะครับ
ไปพักผ่อนเถอะครับ

แม่ของจองฮวาน : ขอบคุณนะค่ะ ฉันจะไม่ลืมบุญคุณหมอเลย

คุณหมอ : เป็นอะไรไปครับ ปกติเห็นคุณชื่อน้ำตาเป็นอย่างดี

หยุดร้องไห้เถอะครับ ไม่นานหรอกครับ ผมจะผ่าตัดให้เสร็จ
ภายในหนึ่งชั่วโมงเองครับ คุณคงผ่านอะไรมาเยอะมากจริง
อีกนิดเดียวก็จบแล้ว คุณทำได้تماตลอด

ภาพตัดมาที่พ่อของจองฮวานยืนร้องไห้และก็แอบยืนฟังบทสนทนาระหว่าง
หมอและภรรยาที่เอาแต่ร้องไห้เพราะกังวลเรื่องผ่าตัดอยู่ตลอดเวลา

1.9 จุดวิกฤต (Crisis)

จุดวิกฤติในละครชุดนี้ เกิดขึ้นในตอนที่แม่ของซอนอูนั้นมีความสนิทสนมกับพ่อของชเวแท็ก
มากขึ้นในช่วงนั้นซอนอูไม่พอใจเป็นอย่างมาก และยังคงคิดถึงพ่อตัวเองที่เสียชีวิตไปนานแล้ว
อยู่ทุกวัน บางเวลาถึงกับจินตนาการถึงพ่อว่ากำลังพูดคุยกับตัวเอง ปรีกษาในหลาย ๆ เรื่อง

แต่เมื่อเวลาผ่านไปซอนอูเริ่มรู้สึกว่พ่อของชเวแท็กเริ่มมีความหมายในชีวิตมากขึ้น ไม่เพียงแต่มาเติมเต็มส่วนของซอนอูที่หายไปแต่ยังช่วยดูแลแม่มากขึ้นอีกด้วย ซอนอูจึงตัดสินใจชวนพ่อของชเวแท็กไปเล่นเบสบอลเหมือนที่เคยทำกับพ่อตัวเอง เหมือนเป็นการเปิดใจจนในที่สุดแล้ว ซอนอูได้ตัดสินใจเดินหน้าต่อไปและรับความจริงกับสิ่งที่เป็นอย่าง

1.10 การคลี่คลาย (Denouement)

การคลี่คลายปมของละครชุดนี้ จาก (ตอนที่ 8 นาทีที่ 01:22:11) วินาที ฉากที่จงบงเข้าโรงพยาบาลจากการผ่าตัดเปลี่ยนแบตเตอรี่หัวใจ ในที่สุดแล้วจงบงก็ผ่านการผ่าตัดมาอย่างปลอดภัย

ณ ห้องผ่าตัด พ่อ แม่ และจงฮวานนั่งรอการผ่าตัดด้วยสีหน้าที่ดูเป็นกังวล อยู่หลายชั่วโมง

คุณหมอ : การผ่าตัดเรียบร้อยดีครับ ปรับตำแหน่งเรียบร้อยแล้ว เสียเลือดไม่มากครับ

พ่อของจงฮวาน : ขอบคุณมากนะครับ เหนื่อยแย่เลยนะครับคุณหมอ
พ่อของจงฮวานพูดขอบคุณพลางก้มหัวทึ่งน้ำตาที่ร้องออกมาเพราะความโล่งใจที่การผ่าตัดผ่านไปได้ด้วยดีเกินที่คาดไว้

คุณหมอ : คงไม่ต้องเจอผมอีกนานเลยนะครับ อีกสัปดาห์ก็หายเจ็บกันใหม่ครับ

คุณหมอยิ้มให้กับผลของการผ่าตัดที่ออกมาด้วยดี ส่วนแม่และพ่อของจงฮวานนั้นยังคงร้องไห้และพ่ารู้สึกว่าขอบคุณด้วยความโล่งใจและดีใจกับผลของการผ่าตัดครั้งนี้

1.11 เอกภาพ (Unity)

มีการสร้างเอกภาพของเวลา และ เอกภาพของสถานที่ซึ่งทั้งสองอย่างทีกล่าวมานี้เป็นช่วงเวลาที่เกิดขึ้นจริงของประเทศเกาหลีไม่ว่าจะเป็นการเป็นเจ้าของภาพโอลิมปิกในช่วงปี 1988 หรือ กีฬายอดฮิตในช่วงนั้นคือ หมากล้อม และสถานที่ในละครก็มีอยู่จริง ไม่ว่าจะเป็นมหาวิทยาลัย หรือ โรงแรม และสโมสรอยู่ในละครชุดนี้

2. ตัวละคร (Character)

การวางตัวละครของละครเวทีสามารถวิเคราะห์ตัวละครได้โดย พิจารณาลักษณะของตัวละคร ด้านต่าง ๆ ดังนี้

2.1 รูปลักษณ์ภายนอก

- ของต๋ोकซอน** - เป็นเพศหญิง มีลักษณะผิวสีเข้ม ผมสั้น และร่าเริงแจ่มใสเป็นที่รักของคนในหมู่บ้าน เพราะเป็นคนอารมณ์ดีเข้ากับคนอื่นได้ง่าย
- ซองซอนอู** - เป็นเพศชาย มีลักษณะผิวขาวซีด ผมหน้าม้า ตัวสูง มีความอ่อนโยน อ่อนน้อมถ่อมตนและ ชอบยิ้มร่าเริงแจ่มใส
- ชเวแท็ก** - เป็นเพศชาย มีผิวขาว ตัวเล็กกว่าในหมู่เพื่อนๆ ไม่ค่อยพูดจา เพราะความเหนียวแน่นจากการแข่งหมากล้อม อ่อนน้อมถ่อมตนกับผู้ใหญ่เพราะอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีแต่ผู้ใหญ่ เป็นที่รักของคนในหมู่บ้านและเพื่อน ๆ เพราะอ่อนแอและมีสัมมาคารวะ
- คิมจองฮวาน** - เป็นเพศชาย มีผิวเข้ม ร่างกายกำยำ สูง กิริยาเย็บขริม ไม่ค่อยยิ้มหรือแสดงอาการใด ๆ เพราะเงินอายุ
- รยูดงรยง** - เป็นเพศชาย มีผิวขาว ใส่แว่น ร่าเริงชอบเล่นมุขตลก ชอบเต้นและร้องเพลงเป็นชีวิตจิตใจ เป็นคนตลกประจำหมู่บ้านและในกลุ่มเพื่อน

2.2 สถานะทางสังคม

- ของต๋ोकซอน** - เป็นนักเรียนมัธยมปลาย ที่บ้านมีฐานะปานกลาง พ่อมีพอกิน
พ่อ (ซองดงอิล) เป็นพนักงานธนาคาร
แม่ (อีอิลฮวา) เป็นแม่บ้านที่คอยดูแลลูกอยู่ที่บ้าน
พี่สาว (ซองโบรา) เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยโซล
น้องชาย (ซองโนอิล) เป็นนักเรียนมัธยมต้น
- ซองซอนอู** - เป็นนักเรียนมัธยมปลาย ที่บ้านมีฐานะยากจน อยู่ได้ด้วยเงินประกันของพ่อที่เสียชีวิตไปตอนซองอูยังเด็ก
แม่ (คิมซอนยอง) เป็นแม่บ้านคอยดูแลลูกอยู่ที่บ้าน
น้องสาว (จินจู)
- ชเวแท็ก** - เป็นนักกีฬาหมากล้อม มีฐานะร่ำรวยจากการแข่งขันหมากล้อมระดับประเทศ

- พ่อ (ขเวมูซอง)** เปิดร้านขายนาฬิกาและเครื่องประดับ
- คิมจองฮวาน** – เป็นนักเรียนมัธยมปลาย ที่บ้านมีฐานะร่ำรวยจากการถูกลอตเตอรี่รางวัลที่ 1 จากการทำพี่ชายของคิมจองฮวานสะสมลอตเตอรี่
- แม่ (รามิรัน)** เป็นแม่บ้านคอยดูแลลูกอยู่ที่บ้าน
- พ่อ (คิมซองกยูน)** เปิดร้านขายเครื่องใช้ไฟฟ้า
- พี่ชาย (คิมจองบง)** ที่พยายามจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยครั้งที่ 7
- รยูดงรยง** – เป็นนักเรียนมัธยมปลาย มีฐานะร่ำรวย
- พ่อ (ยูแจมยอง)** เป็นครูใหญ่ของโรงเรียนมัธยมชายล้วน
- แม่** เป็นหัวหน้าใหญ่ของบริษัทขายประกัน

2.3 จิตวิทยา

- ของต็อกซอน** – มีนิสัยชอบช่วยเหลือผู้อื่น จิตใจดี ร่าเริง ชี้้อ่อน อดทน มีความปรารถนาที่จะทำให้บ้านรวยขึ้นและไม่อยู่ห้องใต้ดินบ้านคนอื่น ชอบกินและเล่นตลกกับพ่อของจองฮวาน ไม่ชอบเมื่อคนในครอบครัวไม่สนใจความรู้สึกตัวเอง
- ของซอนอู** - มีนิสัยอดทนต่อปัญหา จิตใจดี ฉลาด มีความปรารถนาที่จะทำให้แม่และน้องสาวชีวิตที่ดีและสบายกว่านี้ ชอบดูแลแม่และจินจู ไม่ชอบและรู้สึกน้อยใจเมื่อมีคนดูแลแม่และจินจูแทนตัวเอง
- ขเวแท็ก** - มีนิสัยชี้้อ่อน และอ่อนน้อมถ่อมตน ชอบการเล่นหมากล้อม และการเล่นกับเพื่อน ๆ ในซอย ไม่ชอบเวลาเพื่อนไปเรียนแล้วต้องอยู่บ้านคนเดียว
- คิมจองฮวาน** – มีนิสัยเย็บขริม แต่ลึกๆแล้วเป็นคนอ่อนโยน รักพี่ชายและครอบครัวมาก ๆ ชอบเวลาได้เล่นกับเพื่อนและเล่นกับต็อกซอน แต่ไม่ชอบเวลาเห็นเพื่อนถูกรังแก
- รยูดงรยง** – มีนิสัยร่าเริงตลอดเวลา เป็นคนตลกประจำซอย ชอบเดินและเล่นกับเพื่อนๆ ไม่ชอบเวลากลับบ้านแล้วแม่ไม่อยู่เพราะแม่ทำงานตลอดเวลา และไม่ชอบเวลาพ่อดูเพราะตัวเองไม่ตั้งใจเรียน

2.4 คุณธรรม

ซึ่งหมายถึงสำนึกและความละอายต่อบาป ความยุติธรรม ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี เป็นต้น การสร้างตัวละครในมีลักษณะความเป็นปัจเจกบุคคลมีความคิด ความต้องการ และความน่าเชื่อถือ (Francis Hodge อ่างในพรรณงค์ดี

สุชี,2541:32) ประกอบไปด้วยความปรารถนาสูงสุด (Desire) ความตั้งใจ (Will) ความมีศีลธรรม (Moral stance) รูปลักษณ์ (Decorum) สภาวะอารมณ์ (Character Mood Intensity)

ของดีอกซอน - ตัวละครของดีอกซอนมีจิตสำนึกที่ดี ไม่ชอบทำเรื่องไม่ดี

ของซอนอู - ตัวละครของดีอกซอนมีจิตสำนึกที่ดี ไม่ชอบทำเรื่องไม่ดี

ชเวแท็ก - ตัวละครชเวแท็กรู้สึกผิดเมื่อทำสิ่งไม่ดี

คิมจองฮวาน - ตัวละครคิมจองฮวานมีความตั้งใจ ไม่ชอบความไม่ยุติธรรม

รยุดงรยง - ตัวละครรยุดงรยงมีความกล้าต่อการทำบาป แต่ลึกๆแล้วมี

ความรู้สึกผิดและละอายต่อบาป

3. ความคิดหรือ แก่นของเรื่อง (Thought)

ในละครชุด Reply 1988 มีความคิดแฝงไปในตัวเนื้อเรื่องด้วยในทุก ๆ ตอน โดยในแต่ละตอนจะมีการแสดงออกทางความคิด คำพูดและการกระทำที่สะท้อนให้ผู้ชมได้เห็นและเข้าใจถึงแก่นของตอนนั้น ๆ

4. ภาษา (Diction) หรือบทสนทนา (Dialogue)

มีการใช้ภาษาที่ง่ายต่อการเข้าใจ มีการสื่อความหมายที่ชัดเจน บทของตัวละครมีความชัดเจน บทบรรยายมีความกระชับ เข้าใจง่ายไม่ยืดเยื้อ หรือใช้คำสับสน

5. เสียง (Sound)

เสียงในละครชุดนี้ประกอบไปด้วย 3 ประเภท

5.1 เสียงที่นักแสดงพูดบรรยายตลอดเรื่อง

5.2 เพลงและดนตรี ทั้งที่มีเนื้อร้องและมีแต่ทำนอง

5.3 เสียงประกอบเรื่อง ประกอบไปด้วย เสียงฝนตกฟ้าร้อง เสียงโทรทัศน์ เสียงทำกับข้าว

6. ภาพ

ภาพในละครในแต่ละฉาก จะเป็นฉากของในช่วงปี 1988 โดยทั้งหมด ทั้งละครในโทรทัศน์ โฆษณาในโทรทัศน์ หรือแม้แต่เพลงประกอบ ลักษณะบ้าน ร้านค้า ห้างสรรพสินค้าในสมัยนั้น เครื่องแต่งกาย ทรงผม การแต่งหน้า และลักษณะท่าทางที่แสดงออก รวมไปถึงคำพูด ก็มีความสื่อถึงในช่วงยุคสมัย 1988

3.5 ทฤษฎีสัญญาที่ปรากฏในละครชุด Reply 1988

ทฤษฎีสัญญาที่ปรากฏในละครชุด Reply 1988 ละครเรื่องนี้มีการสื่อความหมายอยู่เกือบทุก ๆ ฉาก ไม่ว่าจะสื่อความหมายผ่านทางเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่มีความแตกต่างกันอยู่ในแต่ละครอบครัว ครอบครัวของด็อกซอนจะใส่เสื้อผ้าที่และรองเท้าถูกส่งต่อมาตั้งแต่ที่พี่สาวใส่มาจนถึงด็อกซอน และเครื่องสำอางที่หมดแล้วของแม่ด็อกซอน ในฉากนี้ตัวละครมีสีหน้าตึงเครียดและเคาะเครื่องสำอางลงบนมือก่อนใช้ในทุกครั้ง (ตอนที่ 3 นาทีที่ 00:24:45) เพียงเท่านี้ก็มีการสื่อออกมาแล้วว่า ครอบครัวด็อกซอนนั้นมีฐานะปานกลางที่ต้องประหยัดอดออมอยู่เสมอ ในขณะที่ฉากถัดมา (ในนาทีที่ 00:25:05) แม่ของจองฮวานใช้ครีมทาหน้าที่มีอยู่เต็มกระปุกอย่างสิ้นเปลือง และทักทายสามีที่ออกมาจากห้องนอนว่า “สมัยนี้ใครเขาใส่เสื้อที่ขาดเป็นรูกันล่ะ เอาไปทิ้งเดี๋ยวนี้เลยนะ!” เพราะฐานะบ้านจองฮวานนั้นจัดว่าร่ำรวยที่สุดในหมู่บ้านแล้ว และในฉากต่อมา (นาทีที่ 00:29:46) แม่ของด็อกซอนมาปรึกษากับแม่ของจองฮวานเรื่องของการใช้เงินของสามีตนเอง แต่จริง ๆ แล้วแม่ของด็อกซอนตั้งใจจะมาขอยืมเงินจากแม่ของจองฮวาน เนื่องจากในวันพรุ่งนี้ ด็อกซอนต้องไปทัศนศึกษาแล้วแต่เงินไม่พอใช้ แต่เมื่อเงินจำนวนเท่ายังไม่ได้คืน จึงเกิดความเกรงใจ จึงเกิดความเกรงใจไม่กล้าพูดออกไป ภาพตัดมาที่ พ่อของด็อกซอนนอนหลับไปไม่ได้มีความกังวลใด ๆ ทั้งสิ้นถึงเรื่องค่าใช้จ่ายภายในบ้าน และค่าใช้จ่ายสำหรับลูกแต่ละคนในวันพรุ่งนี้ ในขณะที่แม่ของด็อกซอนได้แต่นั่งแอบร้องไห้ในความมืด โดยฉากเหล่านี้สื่อให้เห็นถึงความเป็นกังวลใจของผู้เป็นแม่ที่นึกถึงลูกอยู่เสมอ โดยที่ลูกแต่ละคนยังคงไปนอนเล่นอยู่ที่บ้านเพื่อนไม่ได้รับรู้ถึงความเป็นกังวลของผู้เป็นแม่เลย โดยสิ่งที่สัญญาสื่อออกมาให้เห็นมากกว่านั้นคือ เครื่องแต่งกาย ในฉากนี้แม่ของด็อกซอนใส่ชุดที่มีความเก่า ในขณะที่แม่ของจองฮวานใส่ชุดลายเสือกตาว เนื้อผ้าดี ซึ่งทำให้เห็นถึงฐานะทางการเงินที่แตกต่างกัน ๆ

บทที่ 4 แนวคิดของขงจื้อที่ปรากฏในละครชุด

แนวคิดขงจื้อต่อครอบครัว

4.1 บทที่แสดงถึงความเคารพแก่หัวหน้าครอบครัว

(ตอนที่ 1 นาทีที่ 00:07:45)

ในขณะที่แม่ของต๋อกซอนกำลังต้กข้าว และต๋อกซอนกำลังเตรียมจัดโต๊ะอาหาร

แม่ของต๋อกซอน : ต๋อกซอนถ้วยนี้ของพ่อ

ต๋อกซอน : ค่ะ

ต๋อกซอนนำถ้วยข้าวของพ่อที่เพิ่งตัดปิดฝาไว้แล้วนำไปวางใต้อ่างน้ำ เพื่อที่จะทำให้ข้าว
ยังคงมีความอุ่น เพื่อรอพ่อที่กำลังกลับมาจากที่งาน

(ตอนที่ 1 นาทีที่ 00:08:29)

ต๋อกซอน : นี่ จะออกไปไหน อีกเดี๋ยวจะกินข้าวแล้วนะ

โนฮัล : ไปรอรับพ่อ

จากบทที่แสดงถึงความเคารพแก่หัวหน้าครอบครัว ที่ปรากฏในละครชุด Reply 1988 อาจมีความหมายว่า ทุกคนนั้นให้ความเคารพแก่หัวหน้าครอบครัวเป็นอย่างมาก ทั้งภรรยาและลูกสาวที่ช่วยกันดูแลบ้าน ทำกับข้าวเพื่อรอรับพ่อกลับมาจากที่ทำงาน

4.2 บทที่แสดงถึงการศึกษา

(ตอนที่ 3 นาทีที่ 00:15:01)

จงบงพี่ชายของจงฮวาน ไม่ได้สนใจเรื่องเรียนมากนักและพยายามจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยมา 6 ครั้งแล้วเพราะพ่อแม่ตั้งความหวังเอาไว้

แม่ของจงฮวาน : คุณจะทำยังไงกับจงบง เขาเหมือนคุณตั้งใจเสาะและคิด
น้อย คุณคิดว่าต่อไปเขาจะอยู่ในสังคมได้ไหม คุณไม่หวัง
บ้างหรือไง

พ่อของจงฮวาน : เข้มหาแล้วเดี๋ยวก็ดีเองน่า

แม่ของจงฮวาน : ต้องอ่านหนังสือสอบก่อนสิ ถึงจะเข้มหาได้ล่ะ!!

จากบทที่แสดงถึงการศึกษา ที่ปรากฏในละครชุด Reply 1988 อาจมีความหมายว่า มีความสำคัญกับการศึกษาเป็นอย่างมาก อย่างที่แม่ของจงฮวานพยายามเป็นอย่างมากที่จะให้บอกให้จงบงนั้นอ่านหนังสือ ตั้งใจเรียน และอยากให้จงบงนั้นสอบเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้ก็ยิ่งดี อีก

ทั้งยังมีคำพูดที่ว่า “คุณคิดว่าต่อไปเขาจะอยู่ในสังคมได้ไหม” ทำให้เห็นได้ชัดว่าหากไม่มีการศึกษาพ่อแม่จะคิดว่า จะใช้ชีวิตหรือทำอะไรต่อไปก็ลำบาก

4.3 บทที่แสดงถึงความสำคัญในการสอบเข้าข้าราชการ

(ตอนที่ 17 นาทีที่ 01:34:16)

บทบรรยาย

“จองฮวานไปเรียนที่โรงเรียนนายเรืออากาศในของจู ซอนอูได้ทุนเรียนเต็มจำนวนไปเรียนคณะแพทย์ ส่วนพี่จองบงก็สอบติดมหาวิทยาลัยกฎหมายหลังจากที่พยายามมาอย่างยาวนาน”

จากบทที่แสดงถึงความสำคัญในการสอบเข้าข้าราชการ ที่ปรากฏในละครชุด Reply 1988 อาจมีความหมายว่า ในช่วงนั้นเกาหลีให้ความสำคัญกับตำแหน่งหน้าที่ข้าราชการเป็นอย่างมาก นอกจากจะมีหน้าตาทางสังคมแล้วยังเป็นความภูมิใจของพ่อแม่อีกด้วย ถึงแม้ว่าในเรื่องจะไม่ได้กล่าวถึงความเป็นมาที่ตัวละครตั้งใจจะดำรงอาชีพ แต่เห็นได้ชัดจากตำแหน่งหน้าที่การงานของทุกคนในหมู่บ้าน จากจองฮวานที่เป็นทหาร ซอนอูเป็นหมอ จองบงและโบรานั้นได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยกฎหมาย

4.4 บทที่แสดงถึงความรักชาติของคนเกาหลี

(ตอนที่ 5 นาทีที่ 00:04:58)

พ่อ : หุคอยู่ตรงนั้นนะ! มานีก่อน โอโฮ้ย ยัยเด็กนี่ไปประท้วงมาแน่ๆ! ไอ้ลูกบ้าเสียดสีไปแล้วเหอ แกอยากเห็นพ่อโมโหจนนอกแตกตายหรือยัง

โบรา : อะไรเนี่ย ไม่เกี่ยวกับพ่อซะหน่อย!

พ่อ : ว่าไงนะ แนนอนต้องเกี่ยวสิ ไอ้ลูกไม่รักดี! เรียนครุศาสตร์แท้ๆ เทียวออกไปประท้วงได้ยังไง แกเสียดสีไปแล้วไซ้ไหม คิดว่าฉันทำงานสายตัวแทบขาด ให้แกเข้ามหาวิทยาลัยไปประท้วงนั่นเหอ

แม่ : โบรา รีบขอโทษเร็วเข้า!

โบรา : จะบ้าเหอ ทำไมต้องขอโทษ หนูทำอะไรผิดเหอ

จากบทที่แสดงถึงความรักชาติของคนเกาหลี ที่ปรากฏในละครชุด Reply 1988 อาจมีความหมายได้ว่า จากฉากที่โบราไปร่วมมีอบนักศึกษาอยู่ทุกครั้ง ถึงแม้ว่าจะมีปัญหากับตำรวจและกับพ่อ ทำให้เห็นว่าในช่วงนั้นคนเกาหลีแล้วมีความที่ต้องการจะเปลี่ยนแปลงชาติไปใน

ทิศทางที่ดีขึ้นถึงแม้ว่าจะไม่มีใครเห็นด้วยกับการกระทำนี้ และไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นโบราก็ยังคงร่วมมืออยู่เสมอๆ

(ตอนที่ 6 นาทีที่ 00:35:33)

ของโบราพี่สาวของต๋อกลงเดินไปเจอเด็กนักเรียนผู้ชายสองคนกำลังยืนสูบบุหรี่และรังแกพี่ชายที่อ่อนแอของจองฮวาน โบราจึงเข้าไปปกป้องและสั่งสอนนักเรียนสองคนนั้นที่ทำตัวเป็นนักเลง

โบรา : จ้องอะไร จ้องหาอะไร ไอ้เด็กเวอร์นี่

เด็กนักเรียน : ใครครับเนี่ย

โบรา : คิดว่าใครล่ะ ผู้พิทักษ์ความยุติธรรมไง นี่ แกเด็กโรงเรียนซังมนุสึนะ
อยากให้อันนี้เรียกครูปกครองให้ไหม บ้านเขาอยู่แถวนี้พอดี

เด็กนักเรียน : ไม่ครับพี่..

โบรา : ไอ้พวกเด็กเหลือขอ เป็นแค่เด็ก ไม่สูบบุหรี่ห้อเอเวอร์กรีน และสูบ 88
โกลดั่งนี้แหละ

เด็กนักเรียน : ขอโทษครับ

โบรา : ดูสิ ดูเข้าของอเมริกาทั้งนั้น ไม่รู้หรือไงว่าของเกาหลีก็ตีเหมือนกัน พูด
ตามฉันทสิ เราจะใช้ของเกาหลี

เด็กนักเรียน : เราจะใช้..

โบรา : ดั่ง ๆ สิวะ

เด็กนักเรียน : ได้ครับ

โบรา : เราจะใช้ของเกาหลี!

เด็กนักเรียน : เราจะใช้ของเกาหลี!

โบรา : เราจะเลิกสูบบุหรี่ เราคือความหวังของชาติ!

เด็กนักเรียน : เราจะเลิกสูบบุหรี่ เราคือความหวังของชาติ!

โบรา : เราจะปลดปล่อยเกาหลี!

จากบทที่แสดงถึงความเป็นเหตุเป็นผลที่ปรากฏในละครชุด Reply 1988 วิเคราะห์ได้ว่าคนเกาหลีในช่วงนั้นมีความชาตินิยมอยู่เป็นอย่างมาก ที่ปลุกฝังในคนในประเทศนั้น ทำกิน ทำใช้แค่ภายในประเทศของตนเท่านั้น จึงมีความแปลกและไม่พอใจสำหรับคนเกาหลีเป็นอย่างมาก เมื่อเห็นคนในประเทศด้วยกันเองใช้ของอเมริกา หรือของประเทศอื่นแทนที่จะเป็นของในประเทศของตนเอง

4.5 บทที่แสดงถึงลำดับอาวุโสตามข้อบัญญัติโอรยุ่น

ครอบครัวที่คนเกาหลียึดถือเป็นผลมาจากการนับถือลัทธิคำสอนของขงจื้อ โดยลัทธินี้เชื่อว่าทั่วทั้งจักรวาลมีเพียงครอบครัวใหญ่ครอบครัวหนึ่ง ทุกสิ่งจะมีความ เกี่ยวข้องกันและกัน และจะมีการเรียงลำดับสูง-ต่ำ จากชั้นต่ำสุดคือมนุษย์ ขึ้นไปจนถึง สวรรค์ สวรรค์เป็นแหล่งรวมของทุกสิ่งและเป็นบรรพบุรุษของสรรพสิ่งบนพื้นพิภพ ดังนั้น มนุษย์จึงต้องขึ้นอยู่กับสวรรค์และต้องกระทำหรือประพฤติปฏิบัติตนตามที่ฟ้า ลิขิต ซึ่งฟ้าลิขิตนี้เป็นทฤษฎีที่ครอบคลุมไปถึงวิถีการดำรงอยู่ของสิ่งมีชีวิตทั้งหมด กฎนี้ เรียกว่า “สามกั๋ง โอรยุ่น” หมายถึงข้อบัญญัติ 5 ประการที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของ คนในครอบครัวใหญ่เดียวกัน

(1) บทที่แสดงถึงความสัมพันธ์ที่มีความสำคัญที่สุด ซึ่ง เกี่ยวข้องกับหลักระหว่างสวรรค์กับ โลกมนุษย์ และระหว่างชายกับหญิงหรือสามีกับ ภรรยา

(ตอนที่ 1 นาทีที่ 00:39:39)

จากฉากที่พ่อของจองฮวานเกิดอุบัติเหตุตกบันได ทำให้กระดูกด้านหลังนั้นหักจึงทำให้ ยังไม่สามารถใช้การเลย จึงทำให้แม่ของจองฮวานต้องคอยดูแลอยู่ใกล้ๆ ทั้งแปรงฟัน ป้อนข้าวและพาไปเข้าห้องน้ำ

พ่อของจองฮวาน : ทำไมหลังผมต้องมาหักด้วยนะ

แม่ของจองฮวาน : นั่นสิคุณฝึกกับด็อกซอนมาตลอด เพื่อที่จะไปประกวดด้วยกันสักวัน

พ่อของจองฮวาน : มีริน ผมมีเรื่องจะขอ

แม่ของจองฮวาน : ไม่มีน้องให้จองฮวานแล้วนะ

พ่อของจองฮวาน : ไม่ใช่เรื่องนั้น อะไรที่ง่ายกว่านั้น คุณเป็นนักเต้นที่เก่งออก
ทำไมคุณไม่ไปแข่งแทนผมล่ะ คุณฝึกซ้อมบ่อย ๆ เมื่อห้าปีที่
แล้ว แต่ก็ไม่ได้ลงแข่งเพราะอาหารเป็นพิษ ไม่รู้ว่าจะ
กลับมาจัดที่โดบงกูอีกเมื่อไหร่ ไปลงแข่งเถอะ มันคือคำขอ
ของผม โอเคไหม ด้วยทักษะของคุณ คุณต้องผ่านรอบ
คัดเลือกแน่ ๆ

แม่ของจองฮวาน : ไม่หรอก คุณกำลังเจ็บอยู่ ไม่เอาหรอก

จากบทที่แสดงถึงความสัมพันธ์ที่มีความสำคัญที่สุดระหว่างชายหญิง หรือ สามีกับ ภรรยา ที่ปรากฏในละครชุด Reply 1988 อาจมีความหมายได้ว่า ภรยานั้นมีบทบาทหน้าที่ที่ต้องคอยปรนนิบัติสามีเป็นอย่างดี และทำตามคำสั่งของสามี

(2) บทที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูก

(ตอนที่ 1 นาทีที่ 01:20:29)

ด็อกซอนเกิดความน้อยใจที่พ่อแม่จัดงานวันเกิดให้พร้อมกับพี่สาวที่เกิดห่างจากสามวัน โดยให้พี่สาวเป่าเค้กก่อน แล้วจึงจุดใหม่ให้ด็อกซอนเป่าต่อ ด็อกซอนไม่พอใจที่ทุกอย่างพ่อแม่มักจะให้พี่สาวและน้องชายก่อนเสมอ และในวันนั้นด็อกซอนเองก็ถูกปฏิเสธจากการเดินถือป้ายโอลิมปิกที่จะจัดขึ้นในประเทศเกาหลี เนื่องจากประเทศมาดากัสการ์ที่ด็อกซอนถือป้ายนั้นถอนการเข้าร่วมโอลิมปิก จนด็อกซอนทนไม่ไหวร้องไห้ออกมาในงานวันเกิดที่พ่อแม่จัดให้และเดินออกมานอกบ้านนั่งร้องไห้ตรงร้านชำ และในอีกหลายวันต่อมา

พ่อด็อกซอน : สุขสันต์วันเกิดด็อกซอนของพ่อ โอ้แผลอหน่อยเดี๋ยวมีเทียนตั้ง 18 เล่มแล้วเหอ ลูกสาวพ่อโตขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่หน้า พ่อกับแม่.. ขอโทษนะ เป็นเพราะเราไม่เคยรู้เลย ตอนมีพี่สาวลูกเกิด เราเอาแต่หวังว่าจะสอนกันยังไง พ่อลูกเกิดเราก็กังวลว่าจะเลี้ยงลูกยังไง และพอมีน้องอีกเราก็กังวลกันว่าจะเลี้ยงเขายังไงให้เป็นคนดี พ่อเองก็ไม่ได้เป็นพ่อคนทันทีหรอก ช่วงเวลาที่ลูก ๆ เกิดมานะ เป็นครั้งแรกที่เพิ่งจะเคยเป็นพ่อเหมือนกัน เพราะนั้น.. ลูกสาวของพ่อ ยกโทษให้พวกเราสักครั้งเถอะนะ ลูกสาวพ่อโตขึ้นมาสวยมาก เด็กหน้าตาซีเหร่ กลายเป็นสาวสวยตั้งแต่เมื่อไหร่กันนะ ลูกได้ออกทีวี แต่งหน้าแต่งตาซะสวยเชียว ถ้าด็อกซอนของพ่อ แต่งงานไป พ่อจะอยู่ยังไง พ่อคงเศร้ามาก

ด็อกซอน : หนูจะไม่แต่งงาน

พ่อด็อกซอน : อย่าเพิ่งพูดอย่างนั้นเลย มาสิ จุดเทียนแล้วร้องเพลงวันเกิดกัน
เถอะ ดีไหม เอะละนะ เอะละ ด็อกซอนสุขสันต์วันเกิดนะลูก

(ตอนที่ 16 นาทีที่ 01:17:05)

เมื่อโบราพี่สาวของด็อกซอน ได้เงินจากครอบครัวไปเรียนมหาวิทยาลัยในคณะที่ชอบ และจำเป็นต้องย้ายออกจากบ้านไปอยู่หอพัก เพื่อใกล้กับมหาวิทยาลัยและจะได้ตั้งใจเรียนอย่างเต็มที่ โบราได้บอกลาแม่และน้องแล้วแต่ยังไม่ได้เจอกับพ่อ เพราะแม่บอกว่าพ่อทำงานจนค้ำในคินนี้ แต่เมื่อซัปรถออกมากลับพบว่า พ่อของตนเองนั้นยืนรออยู่ระหว่างทาง

โบรา : พ่อมาทำอะไรที่นี่

พ่อ : ไม่ต้องลงมาจากรถหรอก เอาพวกยานี้ไปสิ

โบรา : ที่นั่นเขาก็มีขายยานะ ที่ซิลิมตงก็มีร้านขายยา

พ่อ : แล้วก็.. เอานี้ไปด้วย เอาไปซื้อเนื้อกินบ้างนะ เงินไม่เยอะเท่าไรหรอก ไม่ต้องไปซื้ออาหารแยะๆ ราคา 500 วอน ที่โรงอาหารกินตลอดละ นาน ๆ ที่ก็ไปกินเนื้อบ้าง รีบไปเถอะลูก เดี่ยวจะมีรถตามมา

โบรา : พ่อไปก่อนสิ

พ่อ : รีบไปได้แล้วนะ

โบรา : รีบไปสิ

พ่อ : โชคดีนะ

หลังจากนั้นพ่อก็ได้ยืมมองรถของลูกสาวขับออกไป พร้อมทั้งตะโกนว่า ถ้ามีอะไรก็โทรมานะ โชคดีนะและ ทำสีหน้าเศร้าเหมือนจะร้องไห้ ถึงแม้ว่าโบราและพ่อจะไม่มีความสัมพันธ์เหมือนกับ ด็อกซอนและพ่อ แต่พ่อก็รักและห่วงโบราอยู่มาก ๆ

จากบทที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างพ่อลูก ที่ปรากฏในละครชุด Reply 1988 อาจมีความหมายได้ว่า พ่อไม่ได้มีความสนิทสนมกับลูกมากนัก แต่ก็ยังเป็นหน้าที่ของผู้ปกครองที่จำเป็นต้องดูแลคนในครอบครัว

(ตอนที่ 7 นาทีที่ 00:36:37)

นักข่าวที่ทำข่าวเกี่ยวกับแท็ก เรื่องการแข่งขันหมากล้อมได้สัมภาษณ์พ่อของแท็กถึงการเลี้ยงดูความสัมพันธ์ระหว่างพ่อลูกว่าเป็นอย่างไร แท็กถึงได้เก่งและฉลาดขนาดนี้

นักข่าว : แล้วงานวันเกิดครั้งแรกของแท็กล่ะคะ เขาเลือกอะไรคะ

พ่อของแท็ก : ผมจำไม่ได้เหมือนกัน ขอโทษนะครับ

นักข่าว : ไม่เป็นไรค่ะ เป็นธรรมดา เราอยากดูดวงปีใหม่ให้เชวแท็ก 6 ตั้ง

เขาเกิดวันไหนหรือคะ

พ่อของแท็ก : 8 ตุลาคม ปี 1971 ครับ

นักข่าว : ก็โหมงคะ ตอนเช้าหรือเปล่า ตอนบ่ายหรือเปล่า

พ่อของแท็ก : ไม่แน่ใจครับ ขอโทษด้วยนะครับ

นักข่าว : ก็โหมงคะ

พ่อของแท็ก : ไม่เป็นไรค่ะ ปกติคนเป็นพ่อจะไม่ค่อยรู้อะไรแบบนี้อยู่แล้วค่ะ

จากบทที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างพ่อลูก ที่ปรากฏในละครชุด Reply 1988 อาจมีความหมายได้ว่า ด็อกซอนที่น้อยใจที่พ่อให้ความสำคัญกับพี่สาวและน้องชายมาก โบราที่ไม่สนิท

กับพ่อเท่ากับน้องชาย และพ่อของแท้ที่ไม่ค่อยรู้เรื่องราวอะไรเกี่ยวกับลูกเลย นั้นแสดงให้เห็นถึงว่าพ่อและลูกนั้นไม่ได้มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดมากเลย ซึ่งเป็นไปได้ว่าตรงนี้อาจจะเป็นหน้าที่ของแม่มากกว่าที่จะดูแลเอาใจใส่ลูก และรู้เรื่องราวความรู้สึกของลูก เพราะพ่อมักจะทำงานนอกบ้าน หาเงินมาจุนเจือครอบครัวเสียมากกว่า

(3) บทที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างพี่ชายคนโตและน้องชายรองลงมา

(ตอนที่ 2 นาทีที่ 01:04:42)

คุณย่าของต๋อชอนเสียชีวิตกะทันหัน พ่อต๋อชอนและพี่น้องทุกคนต่างเผ้ารอให้พี่ใหญ่ของบ้านที่ไปอยู่ต่างประเทศให้มาถึงงานศพก่อนวันฝัง และเมื่อพี่ใหญ่ของบ้านมาถึง ทุกคนเข้ากอดกันทั้งน้ำตา

พี่ชายของต๋อชอน : ดงอิล..

พ่อต๋อชอน : ผมสงสารแม่จนไม่รู้จะทำยังไงพี่ ผมสงสารแม่จนไม่รู้จะทำยังไง!
ทำไมแม่ถึงด่วนจากเราไปแบบนี้ ทำไมแม่ถึงด่วนจากเราไป! เรา
จะไม่ได้เจอแม่อีกแล้วนะ! ต่อไปเราจะไม่ได้เจอแม่อีกแล้ว!

น้ำของต๋อชอน : พี่มาแล้ว! ทำไมถึงมาช้านัก เรารอพี่ตั้งนาน! พี่ไม่ได้บอกลา
แม่ด้วยซ้ำ! แม่อยากเจอพี่มากนะ!

พ่อต๋อชอน : ทำไมพี่มาตอนนี้ ทำไมมาเอาป่านนี้

จากบทที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างพี่ชายคนโตและน้องชายรองลงมา ที่ปรากฏในละครชุด Reply 1988 อาจมีความหมายว่า พี่พ่อของต๋อชอนยังไม่ร้องไห้ในตอนแรก เพราะพ่อต๋อชอนเป็นพี่ชายที่ใหญ่ที่สุดในขณะนั้น จึงแบกภาระ ความเสียใจ และความกดดันเอาไว้ แต่เมื่อพี่ชายคนโตของบ้านมาถึงงานศพ พ่อของต๋อชอนถึงกับวิ่งไปกอดพี่ชายคนโตและร้องไห้ ออกมาอย่างหนัก เพราะพี่ชายคนโตนั้นเป็นที่พึ่งพาเดียวของพ่อต๋อชอน และเมื่อพี่ชายคนโตมาถึงเขาจึงกลายเป็นน้องเล็กคนหนึ่งที่ต้องการที่พิทักษ์ใจ

(4) บทที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนกับเพื่อน

(ตอนที่ 5 นาทีที่ 00:15:18)

แม่ของจองฮวาน : เออ ใช่ คินนี่ไม่ต้องทำกับข้าวนะ

แม่ของซอนอู : ทำไมล่ะ

แม่ของจองฮวาน : ฉันทำโจ๊กกอยเป่าฮือไว้นะ ได้ยินว่าซอนอูเจ็บขานี้

แม่ของซอนอู : ทำไมพี่ต้องมาลำบากด้วยละ ั้งนอนคนเดียวพอนะคะ คีนนี่มี
แขกจะมาบ้าน

(ตอนที่ 5 นาทีที่ 00:22:47)

แม่ของจองฮวาน : หยุดกวาดถนนได้แล้วค่ะ เหงาเลยกวาดเธอคะ

พ่อของแท็ก : ฮ่าๆ สวัสดีครับ

แม่ของจองฮวาน : แท็กอยู่บ้านไหมคะ เมื่อวานเขากลับมาไหม

พ่อของแท็ก : ครับ กลับมาเมื่อวานครับ

แท็ก : พ่อ น้ำอุ่นมันไม่ไหลนะ อ้าวคุณป้า สวัสดีครับ

แม่ของจองฮวาน : แท็กยังไม่ได้กินข้าวเช้าใช่ไหม

แท็ก : ครับ

แม่ของจองฮวาน : ป้าทำโจ๊กเป่าฮือไว้ มาเอาไปกินสิ ป้าแบ่งไว้ให้แล้ว

แท็ก : ขอบคุณครับ

แม่ของจองฮวาน : ที่บ้านมีไมโครเวฟไหม

แท็ก : มีครับ

แม่ของจองฮวาน : ตอนที่ม่กินเก็บไว้ในตู้เย็นนะ อยากกินตอนไหนก็ตักเท่าที่
จะกินไปอุ่นในไมโครเวฟ ที่บ้านเธอมีชามเล็กๆ ใส้ไหม ไม่ใช่
ชามแก้วนะ ชามเซรามิกนะ ตักใส่ชามเล็กสักสองทัพพี ไม่

จากบทที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนกับเพื่อน ที่ปรากฏในละครชุด Reply 1988
อาจมีความหมายว่า มีการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กันอยู่เสมอระหว่างเพื่อนกับเพื่อนในหมู่บ้าน ไม่ว่าจะ
เป็นการทักทาย พูดคุยถึงปัญหา หรือทำอาหารเผื่อคนอื่นในหมู่บ้าน

(5) บทที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองและผู้อยู่ใต้การปกครอง

(ตอนที่ 8 นาทีที่ 01:05:55)

ด็อกซอนมีเรื่องกับแฟนสาวของโนฮัล ซึ่งเป็นเด็กเกรททั้งสองได้ทะเลาะกันจนต้องเข้า
โรงพักเพื่อไกล่เกลี่ย เมื่อพ่อแม่ของด็อกซอนมาเจอคุณกรณีทำสีผมไม่เหมาะกับวัยจึงโวยวายไปว่า
เป็นเด็กไม่ดี แต่ที่จริงแล้วที่แฟนของโนฮัลทำสีผมเพราะว่า พี่สาวของเธอกำลังเปิดร้านเสริมสวย
แล้วจึงใช้ผมเธอเป็นการทดลองทำสีผม พ่อแม่ของด็อกซอนรู้สึกผิดมาก ที่ไปพูดแบบนั้นจึงชวน
มานั่งทานข้าวที่บ้าน

ด็อกซอน : นี่ เธอใช้อะไรย้อมผมเธอ

แฟนของโนฮัล : นี่เธอ

ด็อกซอน : ทำทางจะไม่ได้ใช้เปียร์ย้อมผม

แฟนของโนฮัล : ไฮโดรเจนเปอร์ไซด์นะ

ด็อกซอน : ไฮโดรเจนเปอร์ไซด์เธอ ไม่มีทางได้สีแบบนี้หรอก

แฟนของโนฮัล : ต้องย้อมสามรอบ ต้องย้อมสามรอบแล้วย้อมสีแดงอีก
ชั่วโมงหนึ่ง

พ่อของด็อกซอน : พอได้แล้ว เลิกพูดจาไร้สาระสักที แก่ไซ้ผมตัวเองก่อนเถอะ
ไม่มันจะจับโกนหัวแล้วส่งไปเป็นแม่ที่วัดพุทธกุษา

ด็อกซอน : ทำไมใจร้ายกับหนูคนเดียว

พ่อของด็อกซอน : ชูยกองกัด้วย (แฟนโนฮัล) ผมเธอเป็นอะไร สีมธรรมชาติที่
พ่อแม่ให้มามันก็ได้อยู่แล้ว ทำไมถึงต้องวุ่นวายไปย้อมไปสี
แดง เลิกแต่งหน้าด้วย แต่งหน้าอย่างกับผี แต่งตัวให้สมกับ
เป็นนักเรียนหน่อย อีกอาทิตย์ลุงจะไปตรวจดู เข้าใจไหม

แฟนของโนฮัล : ค่ะ

จากบทที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองและผู้อยู่ใต้การปกครอง ที่ปรากฏใน
ละครชุด Reply 1988 วิเคราะห์ได้ว่า พ่อของด็อกซอนที่คอยดูแลลูกให้อยู่ภายใต้การปกครอง
นั้น ยังคงดูแลแฟนสาวของโนฮัลซึ่งวัยเดียวกับด็อกซอนนั้นให้เชื่อฟังคำสั่งภายใต้การปกครอง
อีกด้วย เปรียบเสมอพ่อดูแลลูก ๆ ให้เชื่อฟังและประพฤติตนให้อยู่ในสิ่งดีงามตามที่ผู้ใหญ่พร่ำ
สอน

4.6 บทที่แสดงถึงความเป็นเพศหญิง

(ตอนที่ 1 นาทีที่ 00:04:31)

ด็อกซอน จองฮวาน ซอนอู ดงรยง นั่งดูหนังและเล่นกันที่บ้านของแท้ก แต่เมื่อเวลาผ่านไปไม่นาน แม่ของทุกคนออกมาตะโกนเรียกลูกไปกินข้าวกลางวัน

แม่ของจองฮวาน : คิมจองฮวาน! มากินข้าว! คิมจองฮวาน! มากินข้าว!

แม่ของซอนอู : ซอนอู! ได้เวลากินข้าวแล้ว

แม่ของด็อกซอน : ด็อกซอน มากินข้าว!

พ่อของแท้ก : ลูก กินข้าวกันเถอะ

จากบทที่แสดงถึงความเป็นเพศที่ปรากฏในละครชุด Reply 1988 วิเคราะห์ได้ว่า แม่ของแต่ละบ้านนั้นมีหน้าที่คอยดูแลลูกและสามี ทั้งทำความสะอาดบ้านและทำอาหาร จากฉากนี้เห็นได้ชัดว่า แม่เป็นคนออกมาตะโกนนอกบ้านเพื่อเรียกลูกออกไปกินข้าวโดยที่พอนั่งรอที่โต๊ะอยู่ก่อนแล้ว

(ตอนที่ 2 นาทีที่ 00:13:52)

ด็อกซอนแอบเอาเสื้อแจ็กเก็ตยีนส์ของพี่สาวมาใส่เพราะพี่สาวคงไม่อนุญาตแน่ ๆ แต่แล้วพี่สาวก็กลับบ้านมากะทันหันและถามหาเสื้อยีนส์ตัวนั้น

พี่สาวของด็อกซอน : ช่างเถอะ ๆ แล้วแจ็กเก็ตยีนส์ละ เอ๊ะ แจ็กเก็ตยีนส์ของ
หนูอยู่ไหน แขว่นไว้วันนี้หน้า เมื่อเช้ายังเห็นอยู่เลย แจ็ก
เก็ตยีนส์ของหนูอยู่ไหน

แม่ของด็อกซอน : อะไร เอ่อ คินว่า... โบรา

พี่สาวของด็อกซอน : เมื่อเช้านั้นยังอยู่ในนี้! แล้วทำไมตอนนี้ไม่มี แจ็กเก็ตยีนส์
ของหนูอยู่ไหน!! โธ่เว้ย!

แม่ของด็อกซอน : อ้อ เอาไปซักหรือเปล่านะ รอเดี๋ยวนะ

จากบทที่แสดงถึงความเป็นเพศหญิงที่ปรากฏในละครชุด Reply 1988 วิเคราะห์ได้ว่า แม่มีหน้าที่ดูแลลูกอยู่ที่บ้าน ทำกับข้าว ซักเสื้อผ้าและทำความสะอาดอยู่ที่บ้านเท่านั้น ไม่ว่าจะลูกจะมีปัญหาที่โรงเรียน หรือว่าลูกทะเลาะกันที่บ้านแม่ต้องคอยดูแลและแก้ปัญหาเหล่านั้นอยู่เสมอในขณะที่ผู้ชายออกไปทำงานนอกบ้านและกลับมาในตอนเย็น

(ตอนที่ 2 นาทีที่ 00:50:36)

ด็อกซอนไปร่วมงานศพของคุณย่า เมื่อด็อกซอนมาถึง ด็อกซอนเห็นแม่ที่กำลังช่วยงานศพ ด้วยการทำอาหารเลี้ยงแขกที่มาร่วมงาน และคอยเสิร์ฟอาหารให้แขก และเมื่อถึงเวลาอาหารไม่พอ ด็อกซอนและพี่สาวไปช่วยทำอาหารอยู่หลังครัว ในขณะที่พ่อของด็อกซอนนั้นนั่งทานอาหาร ดื่มเหล้าและทักทายแขกที่มาร่วมงาน และไม่ปรากฏฉากโนอัลที่ช่วยงานเลย ฉากนั้นปรากฏให้เห็นว่ามีเพียงผู้หญิงเท่านั้นที่กำลังทำงานอยู่ในครัวและคอยเสิร์ฟและมีเพียงผู้ชายเท่านั้นที่นั่งรับประทานอาหารและดื่มเหล้าอยู่ด้านหน้าของงาน

จากบทที่แสดงถึงความเป็นเพศหญิงที่ปรากฏในละครชุด Reply 1988 วิเคราะห์ได้ว่าผู้ชายนั้นมีเพียงหน้าที่ที่คอยพูดคุยกับแขกเท่านั้น ในขณะที่ผู้หญิงไม่ว่าจะอยู่บ้านของตัวเองหรือที่ไหนก็ยังคงได้รับหน้าที่เป็นแม่บ้านอยู่เหมือนเดิม

(ตอนที่ 2 นาทีที่ 00:06:03)

โบราพี่สาวของต๋อชอนแอบออกไปประท้วง ในขณะที่เกิดการปะทะระหว่างนักศึกษา กับรัฐบาล โบรากลับบ้านมามีกลิ่นแก๊สน้ำตา และแผลเต็มตัว พ่อจึงไม่พอใจอย่างมากที่โบราไป ร่วมมือบั้ง ๆ ที่ควรจะเรียนอยู่ในช่วงเวลานั้น

พ่อของต๋อชอน : เธอเป็นบ้าไปแล้วหรือไง นังลูกไม่รักดี ให้ข้าวลูกแบบนี้กินก็เสียข้าว สุกเปล่า ๆ คนเรียนครุศาสตร์แบบแก เทียวออกไปประท้วงได้ยังไง ให้ ตายสิ! พ่อจ๋า! แม่จ๋า! หลานสาวพอกับแม่บ้าไปแล้วไปประท้วงจนทำให้ครอบครัวเราพังกันไปหมด! เลี้ยงลูกได้ดีเหลือเกิน! ให้ตายสิพับผ้า! ช่างน่าชื่นอกชื่นใจอะไรอย่างนี้! ฆ่าทิ้งซะดีไหมเนี่ย!

จากบทที่แสดงถึงความเป็นเพศหญิงที่ปรากฏในละครชุด Reply 1988 วิเคราะห์ได้ว่า พ่อผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวนั้นไม่ยอมให้ลูกผู้หญิงออกไปแสดงความคิดเห็นทางการเมือง เพราะ คิดว่าเรื่องพวกนี้ไม่ใช่เรื่องของผู้หญิงและนักศึกษา ควรตั้งใจเรียนหนังสือและช่วยงานแม่อยู่เพียง แคในบ้านมากกว่า

(ตอนที่ 15 นาทีที่ 01:03:04)

แม่ของชอนอูแอบไปสมัครงานทำความสะอาดโรงอาบน้ำตอนกลางคืน ในขณะที่ชอนอู นั้นเรียนภาคค่ำ ระหว่างทางกลับบ้านนั้นเปลี่ยวและมีดมาก และแม่ของชอนอูเคยโดนกระชาก กระเป๋ามาแล้ว ในคืนนั้นแม่ของชอนอูกลับจากที่ทำงานตามปกติด้วยความระแวง แต่กลับพบว่า พ่อของเธอกำลังมา ยืนรอระหว่างทางเพราะความเป็นห่วง และจะได้เดินไปด้วยกัน ระหว่างทาง ทั้งสองคนไม่ได้พูดอะไร มีแค่เพียงรอยยิ้มที่รู้สึกอุ่นใจ

จากบทที่แสดงถึงความเป็นเพศหญิงที่ปรากฏในละครชุด Reply 1988 วิเคราะห์ได้ว่า เพศหญิงเป็นเพศที่อ่อนแอ และผู้ชายเป็นเพศที่มีพลังกำลังแข็งแรงกว่า จึงเป็นหน้าที่ที่แบ่งได้ อย่างชัดเจนว่า ผู้ชายจำเป็นต้องดูแลและปกป้องผู้หญิง

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

งานวิจัยเรื่อง “อัตลักษณ์ของสาธารณรัฐเกาหลีที่ปรากฏผ่านละครชุด Reply 1988” จุดประสงค์เพื่อศึกษาเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของสาธารณรัฐเกาหลี และแนวคิดของขงจื้อที่ปรากฏให้เห็นได้ในละครชุด โดยในการทำวิจัยครั้งนี้ได้ทำการแบ่งแยกละครชุดออกเป็น 2 ส่วน ประกอบด้วย ส่วนของแนวคิดของขงจื้อ และความเป็นเพศหญิงในสาธารณรัฐเกาหลี เพื่อนำเสนอให้เห็นว่าสาธารณรัฐเกาหลีได้ที่ยังคงมีแนวคิดของขงจื้อเข้ามาเกี่ยวข้องในการดำเนินชีวิต ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา สังคม เพศความคิดและลำดับชั้นอาวุโส จากการวิเคราะห์สรุปประเด็นต่าง ๆ ได้ดังนี้

5.1 ความเคารพแก่หัวหน้าครอบครัว

จากที่ปรากฏในละครชุดแสดงให้เห็นว่า คนเกาหลีมีความรักครอบครัว และเคารพหัวหน้าครอบครัวเป็นอย่างมากตามแนวคิดของขงจื้อ คือ ต้องเชื่อฟังคำสั่ง และปฏิบัติตามคำสอนของหัวหน้าครอบครัวอย่างเคร่งครัด ในขณะที่เพศหญิงนั้นมีหน้าที่เพียงแคเป็นแม่บ้าน ทำอาหาร ดูแลบ้าน และลูก ๆ ในขณะที่หัวหน้าครอบครัวนั้นออกไปทำงานนอกบ้าน บุคคลในครอบครัวจึงมียินดีที่จะมอบความรักและความเคารพให้แก่หัวหน้าครอบครัว และพร้อมที่จะดูแลรับใช้หัวหน้าครอบครัว

5.2 ความรักชาติของคนเกาหลี

จากที่ปรากฏละครชุดแสดงให้เห็นว่า คนเกาหลีนั้นมีความรักชาติบ้านเมืองของตัวเองเป็นอย่างมาก และไม่มีความต้องการที่จะเปิดรับสินค้า วัฒนธรรม หรือพฤติกรรมของต่างชาติเลย ต้องการเพียงชาติของตัวเองและมีความหวังที่จะพาชาติของตนไปสู่ความเจริญเทียบเท่ากับต่างชาติ

5.3 ความสำคัญในการสอบเข้าข้าราชการ

จากที่ปรากฏในละครชุดแสดงให้เห็นว่า แนวคิดของขงจื้อนั้นมีผลต่อแนวคิดของเกาหลีในเรื่องของการสอบเข้ารับราชการนั้นมีความสำคัญกับคนเกาหลีมาก เป็นความภาคภูมิใจของครอบครัว เป็นชื่อเสียงแก่วงศ์ตระกูล และหลักประกันถึงความสำเร็จทางสังคม

5.4 การศึกษา

จากที่ปรากฏในละครชุดแสดงให้เห็นว่าคนเกาหลีให้ความสำคัญกับการศึกษาเป็นอย่างมาก ตามหลักแนวคิดของขงจื้อที่กล่าวว่า มุ่งสอนให้คนมีความฉลาด มีความรู้คู่ศีลธรรม และยึดมั่นในยุติธรรม อีกทั้งใฝ่หาความสำเร็จด้วยความสามารถของตนเอง จึงทำให้เกิดความคิดที่ว่าถ้าหากไม่มีการศึกษาจะเป็นคนไม่ประสบความสำเร็จของชีวิต และจะไม่สามารถเท่าทันคนอื่นได้

5.5 ลำดับอาวุโสตามข้อบัญญัติโอรยุน

ทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีที่ครอบคลุมไปถึงวิธีการดำรงอยู่ของสิ่งมีชีวิตทั้งหมด กฎนี้เรียกว่า “สามกั๊ก โอรยุน” หมายถึงข้อบัญญัติ 5 ประการที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวใหญ่เดียวกัน จากที่ปรากฏในละครชุดแสดงให้เห็นว่า คนเกาหลีมีความเคารพกันและกัน และเคารพตามลำดับชั้นอย่างเคร่งครัด และสิ่งปรากฏแสดงให้เห็นว่าวัฒนธรรมของเกาหลีดั้งเดิมเป็นวัฒนธรรมที่มีความสำคัญ และคนเกาหลีได้สืบทอดกันมาเป็นเวลายาวนาน

5.6 บทบาทของเพศหญิง

จากที่ปรากฏในละครชุดแสดงให้เห็นว่า บทบาทของเพศหญิงนั้น ถูกลดลงไปอย่างมาก เมื่อเทียบกับเพศชาย และหน้าที่ของสตรีและบุรุษจึงต่างกัน เพศหญิงมีหน้าที่ปรนนิบัติสามีซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัว มีความอดทนต่อปัญหาที่เกิดขึ้น และในละครปรากฏให้เห็นว่าเพศหญิงจะมีความผิดเป็นอย่างมากเมื่อสามีเสียชีวิต และคิดจะแต่งงานใหม่ และบทบาทของเพศหญิงดังที่ปรากฏในละครนั้น จำเป็นที่จะต้องสงบปากสงบคำ เป็นเพียงผู้ตามและไม่สามารถเป็นผู้นำได้ หน้าที่ของเพศหญิงที่ปรากฏในละครนั้นมีเพียง ลูกสาว ภรรยา แม่ แม่สามีที่ต้องดูแลความเรียบร้อยภายในบ้าน เพื่อรอสามีที่กลับมาจากการทำงานนอกบ้านเพียงเท่านั้น และเพศชายจำเป็นต้องเลี้ยงดูเพศหญิงเสมือนว่า เพศหญิงคือเพศที่อ่อนแอ ไม่สามารถดูแลหรือหาเลี้ยงตัวเองได้ จำเป็นต้องพึ่งพาเพศชายได้เพียงฝ่ายเดียว

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์

ผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์สำหรับผู้ชมละครชุด Reply 1988 ดังนี้

1. ผู้ที่เคยรับชมละครชุด Reply 1988

- ผลการวิจัยอาจทำให้ผู้ชมที่เคยชมละครชุด Reply 1988 มีความเข้าใจละครในเรื่องขององค์ประกอบละครและอัตลักษณ์ของสาธารณรัฐเกาหลีที่ปรากฏมากยิ่งขึ้น
- ผลการวิจัยอาจสามารถทำให้ผู้ชมที่เคยชมละครชุด Reply 1988 มีความเข้าใจความหมายของละครชุดที่มีความเกี่ยวข้องกับขงจื๊อมากยิ่งขึ้น

2. ผู้ที่ไม่เคยรับชมละครชุด Reply 1988

- ผลการวิจัยอาจทำให้ผู้ชมที่ไม่เคยชมละครชุด Reply 1988 เกิดความสนใจในละครชุดเรื่องนี้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการรับชมละครชุดอย่างถี่ถ้วนเพื่อทำความเข้าใจเนื้อหา ก่อนเริ่มการทำวิจัย
2. ควรศึกษาเรื่องบทละครโทรทัศน์ องค์ประกอบละคร และแนวคิดขงจื๊อ ก่อนเริ่มการทำวิจัย
3. ผู้ที่มีความต้องการจะศึกษาในเรื่องนี้ต่อ สามารถศึกษาเพิ่มเติมได้โดยอ่านวิจัยเล่มนี้เป็นเอกสารประกอบการศึกษาเพิ่มเติม

บรรณานุกรม

ข้อมูลจากหนังสือและเอกสารตีพิมพ์

- กาญจนา แก้วเทพ. (2542). *การวิเคราะห์สื่อ: แนวคิดและเทคนิค (พิมพ์ครั้งที่ 2)* กรุงเทพฯ: เอ็ดดิสันเพรส โพรดักส์.
- กุสุมา เทพรักษ์. (2548). *กระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็กจากเรื่อง “เจ้าหญิง”*.
วิทยานิพนธ์. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จินตนา พุทธรเมตตะ. (2552). *คุณลักษณะและกระบวนการปลูกฝังจริยธรรมของประเทศเกาหลี (Korea's Moral and Ethical Qualities: Characteristics and Instilling Processes)*. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม.
สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้.
- จิรประภา อัครบวร. (2559). *5ทศวรรษ การพัฒนาคนเกาหลีใต้*. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด
กรกนการพิมพ์.
- ดำรงค์ ฐานดี. (2547). *สังคมวัฒนธรรมเกาหลี*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ดำรงค์ ฐานดี, ปรีศวร์ ยิ้มเสน และ พุทธิชาติ โปธิบาล. (2555). *เบิกฟ้าเกาหลี สังคม วัฒนธรรม ภาษา การ
สอน*. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย
รามคำแหง, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยา
เขตปัตตานี, คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์.
- ดำรงค์ ฐานดี. (2544). *สังคมและวัฒนธรรมเกาหลี*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นรินทร์ สังข์รักษา, Minkyung Bae. (2551). *คู่มือวัฒนธรรม “ตัวตนคนเกาหลี”*. [ม.ป.ท]
- นราพร สัจจชัย. (2551). *ศิลปะการแสดงเพื่องานโทรทัศน์*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ Misterkopy.
- นพมาศ ศิริกายะ. (2525). *นิมิตมายา: วรรณกรรมบทละครมาตรฐาน*. กรุงเทพฯ:
ภาควิชาศิลปะการละคร คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพมาศ ศิริกายะ. *เอกสารประกอบการสอนวิชา 120104 ประวัติการละคร*. กรุงเทพฯ: ภาควิชา
ศิลปะการละคร คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, [ม.ป.ป.]
- นพพร ประชากุล. (2552). *ยอกอักษร ย้อนความคิด*. กรุงเทพฯ: เอช เอ็น กรุ๊ป.
- นงลักษณ์ ลิ้มศิริ. (2556). *สันติภาพและความรักชาติ ความรู้และมุมมองจากประวัติศาสตร์
สงครามในพิพิธภัณฑ์ญี่ปุ่น จีน และเกาหลี*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประพิณ มโนมัยวิบูลย์. (2537). *ความจริงเกี่ยวกับเกาหลี*. กรุงเทพฯ: ค อ ก ช ร ศ า ส ต ร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปราณี วงศ์เทศ. (2534). *เพศและวัฒนธรรม*. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร
วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์.

พนิดา หันสวาสดี. (2544). *ผู้หญิงในภาพยนตร์*. เชียงใหม่: หจก. ธนบรรณการพิมพ์
มัทนี รัตน์. (2555). *ศิลปะการแสดงละครคอน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ศักดิ์รวี. (2534). *คัมภีร์ กติบัญญัติของขงจื้อ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ธรรมชาติ.

องอาจ สิงห์ลำพอง. (2557). *กระบวนการผลิตละครโทรทัศน์*. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วน จำกัด สามลด.

ข้อมูลจากสื่อออนไลน์

ยุทธนา บุญอาษาทอง. (2560). กระบวนการสร้างบทละครเวทีสมัยใหม่. [เว็บไซต์]]

สืบค้นจาก <https://commarts.dpu.ac.th>

ภรณ์ ศุภรัตน์ และนางเยาว์ แจ้งเพ็ญแข. (2535). ประสิทธิภาพของละครและกิจกรรมสำหรับเด็กเพื่อการพัฒนา. [เว็บไซต์]]

สืบค้นจาก <http://www.elfar.ssru.ac.th>

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล	นางสาวจันทร์จิรา กอบวัฒนกุล
วันเกิด	13 สิงหาคม 2541
ที่อยู่	176/292 หมู่ที่ 1 ตำบลมะขามเตี้ย อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี 84000
ประวัติการศึกษา	สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายจากโรงเรียน ธิดา แม่พระ สุราษฎร์ธานี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาเอเชียศึกษา (ภาษาเวียดนาม) คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนาม จันทร์

แบบโอนลิขสิทธิ์วิจัย

สาขาเอกเขยศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ข้าพเจ้า	นางสาวจันทร์จิรา กอบวัฒนกุล
นักศึกษาชั้นปี 4	วิชาเอกเขยศึกษา ภาษาเวียดนาม
ชื่อสารนิพนธ์	อัตลักษณ์ของสาธารณรัฐเกาหลีที่ปรากฏผ่านละครชุด Reply 1988
ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์มูจรินทร์ อธิพิงษ์
ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้	176/292 หมู่ที่ 1 ตำบลมะขามเตี้ย อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี 84000
หมายเลขโทรศัพท์	061-186-8784

ลิขสิทธิ์สารนิพนธ์อันเป็นผลจากการศึกษาเล่าเรียน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรระดับปริญญาบัณฑิต ข้าพเจ้ายินดีโอนลิขสิทธิ์ตามมาตรา 17 วรรค 2 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 เป็นของคณะอักษรศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยมีกำหนดตลอดอายุการคุ้มครองสิทธิ์

ลงนามผู้โอน.....

(นางสาวจันทร์จิรา กอบวัฒนกุล)

ลงนามผู้รับโอน.....

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....